

શ્રી જૈન ધર્મ પ્રકાશ

પુસ્તક ૬૭ મું]

[અંક ૧૧ મા

ભાદ્રપદ

ક. સ. ૧૯૫૧

૫ મી સપ્ટેમ્બર

વીર સં. ૨૪૭૭

વિ. સં. ૨૦૦૭

પ્રગટકર્તા—

શ્રી જૈન ધર્મ પ્રસારક સભા

ભાવનગર

શ્રી જૈન ધર્મ પ્રકાશ.

મહારામ માટે બાર અંક ને પોસ્ટેજ સાથે વાર્ષિક લવાજમ રૂ. ૩-૪-૦

પુસ્તક ૬૭ મું અંક ૧૧ મો.	ભાદ્રપદ	વીર સં. ૨૪૭૭ વિ. સં. ૨૦૦૬
-----------------------------	---------	------------------------------

અનુક્રમણિકા

૧. શ્રી પદ્મપ્રભ જિન સ્તવન ... (મુનિશ્રી સુચકવિજયજી) ૨૨૭
૨. અમર આત્મ જયોતિ (શ્રી મગનલાલ મોતીચંદ શાહ " સાહિત્યપ્રેમી ") ૨૨૮
૩. શ્રી અમ્બિકાનંદનસ્વામીનું સ્તવન ... (આચાર્યશ્રી વિજયપદ્મસૂરિજી) ૨૨૮
૪. પ્રભુ-સહકાર ... (શ્રી આલચંદ તારાચંદ " સાહિત્યચંદ્ર ") ૨૨૯
૫. ધર્મક્રિયા રસપ્રદ શી રીતે થાય ? ... (") ૨૩૦
૬. સાહિત્ય-વાડીના કુસુમો : : ક્ષપકશ્રેણીનો સુસાદર (૩)
(શ્રી મોહનલાલ દીપચંદ ચૌહાની) ૨૩૩
૭. વિચાર કૃષિકા : : અન્ધકાર ... (મુનિરાજશ્રી ચંદ્રપ્રભસાગરજી) ૨૩૭
" આંસુનો ઉપદેશ (") ૨૪૪
૮. સત્તરિયા અને તેનું વિવરણાત્મક સાહિત્ય : : ૨
(શ્રી હીરાલાલ રસિકદાસ કાપડિયા M. A.) ૨૩૮
૯. પ્રભુસેવાની પ્રથમ ભૂમિકા (ડૉ. બગવાનદાસ મનઃસુખભાષ મહેતા M.B.B.S.) ૨૪૫
૧૦. પુસ્તકોની પહોંચ ... ૨૪૮

નવા સભાસદ

૧. શ્રી જૈન સ્વેતાંબર દેરાવાસી સંઘ	મોખાસા	લાઈફ મેમ્બર
૨. શ્રી જગજીવનદાસ બગવાનદાસ શાહ	ભાવનગર	"

સ્વજનોના સ્મરણાર્થે

જ્ઞાન-દાનનો અપૂર્વ લાભ.

શ્રી ત્રિષષ્ટિ શતાકા પુરુષ ચરિત્ર પર્વ ૧-૨

(ભાષાંતર : : આવૃત્તિ છઠી)

ઘણા વર્ષો પૂર્વે આ પુસ્તક અમારા તરફથી પ્રસિદ્ધ કરવામાં આવેલ. તેની નકલ મળતી ન હતી અને વારંવાર માગણી થતી હોવાથી, છાપકામ તથા કાગળની મોઘવારી છતાં પણ અમોએ આ છઠી આવૃત્તિ પ્રકાશિત કરી છે.

કલિકાલસર્વજ્ઞ શ્રી હેમચંદ્રાચાર્ય મહારાજની આ અપૂર્વ કૃતિ માટે તો કહેવાતું જ શું હોય ? છઠી આવૃત્તિ એ જ તેની ઉપયોગિતા અને લોકપ્રિયતાની નિશાની છે. આ પુસ્તકમાં આર્થિક સહાયની જરૂર છે, તો સખાવતી અને જ્ઞાનપ્રેમી ગૃહસ્થતું આ તરફ ધ્યાન ખેંચીએ છીએ. આર્થિક સહાય આપવા ઈચ્છનાર ગૃહસ્થે અમારા સાથે પત્રવ્યવહાર કરવો. આર્થિક સહાયકનો ફોટો તથા જીવનચરિત્ર આ પુસ્તકમાં પ્રગટ કરવામાં આવશે. અંથ કાઉન આઠ પેજ મોટી સાઈઝના ૪૦૦ પૃષ્ઠ લગભગ થશે.

લખો—

શ્રી જૈન ધર્મ પ્રસારક સભા-ભાવનગર.

પુસ્તક ૬૭ સુ.
અંક ૧૧ મા

: ભાદ્રપદ :

વીર સં. ૨૪૭૭
વિ. સં. ૨૦૦૭

શ્રી પદ્મપ્રભ જિન સ્તવન.

(તુજ મુજ રીઝની રીઝ—એ દેશી)

શ્રી પદ્મપ્રભ જિનરાજ, આજ વિનતિ ભલેરી;
સુણળે સાહિય કાજ, જેમ અમ નિસ્તરેરી. ॥ ૧ ॥

તુમ સરિખો જગ કોણુ ? જેણે અમ ચિત કરીરી;
સગપણુ વિણ પણુ સુભચ, કરુણા સહુની ધરીરી. ॥ ૨ ॥

આવ્યા જે તુજ હાથે, મુક્તિ જસ તેં લીધીરી;
નવિ આવ્યા તસ હેતે, જગતમાં થાપી વિધીરી. ॥ ૩ ॥

નવિ દોખ્યો મેં તુજને, તેં મુજને નવિ લલોરી;
કીધી કરુણા તો થે, સાહિય ઉપકાર ભયોરી. ॥ ૪ ॥

શું કહીએ ? જિનદેવ ! ઓળખ તુજ ના લીધીરી;
ભટક્યો ભવ હવે રાખ, એહીજ વિનતિ કીધીરી. ॥ ૫ ॥

કહેવું તે પ્રભુ તુજને, બીજા તો છે ખુનીરી;
રચકવિજય નિજ ચિત્તે, અન્ધી ખાંધી ભલીરી. ॥ ૬ ॥

—મુનિરાજશ્રી રચકવિજયજી.

અમર આત્મ જ્યોતિ. (રાગ-ભૈરવીની ધૂનમાં.)

સ્વ-આત્મ જ્યોતિ કદી ન બૂઝાતી, અમર અખંડ ગણાતી...સ્વ આત્મ એ ટેકો

૩૫ જૂદાં જૂદાં ભાસે જગમાં, સ્વરૂપ લેઈ મનાતી;
કર્મ મળથી મલિન બનીને, ભવાખ્તિમાં ભટકાતી. સ્વ૦ ૧
કોઈ દિન માનવ કોઈ દિન દાનવ, દેવપણે વળણાતી;
નરક તિર્યચ યોનિ ધરીને, વ્યવહારથી અથડાતી સ્વ૦ ૨
સૂક્ષ્મ બાહર લેઈ ઘણેરા, કાળ અનંત દળાતી;
પર્યાસિ અપર્યાસિ પામી, સુષુપ્તિમાંહે સમાતી. સ્વ૦ ૩
કળ અકળ મંદ્રિયાધીન યોગે, પરવશઃ બહુ મુંઝાતી;
ખંધ કર્મના ઉદય સમયે, પર્યાયરૂપે મનાતી. સ્વ૦ ૪
વિભાવવશ થઈ ગુણ દળાવી, લાલચમાં લપટાતી;
લોભ્ય કર્મનાં દુઃખો ખમવા, જન્મ મૃત્યુ એ મનાતી. સ્વ૦ ૫
ધસતાં ધસતાં જ્યોતિ પ્રગટે, મેલ ભર્યો જેમ મોતી;
કર્માવરણથી દૂર થતાં તે, પામે સ્વરૂપ સ્વ જ્યોતિ. સ્વ૦ ૬
કર્મ દંડના કઠણ આઘાતો, સમભાવે વેદે જ્ઞાની;
વિપાકોદય પૂર્ણ થતાં એ, જ્યોતિમાં જ્યોતિ સમાતી. સ્વ૦ ૭

મગનલાલ મોતીચંદ શાહ, 'સાહિત્યપ્રેમી'

શ્રી અભિનંદનસ્વામીનું સ્તવન. —આચાર્યશ્રી વિજયપદ્મસૂરિજી

રાગ-સુમતિનાથ ગુણ શું મિલીજી.

અભિનંદન સમતા ગુણેજી, અંદન જેવા દેવ;

પુણ્યવંત નર ભાવથીજી, કરતા પ્રભુપદસેવ;

અભિનંદન ધ્યાવો, ઉત્તમ અવસર એહ૦ ૧

હેમવર્ણ કપિલંછનીજી, જેના સંવર તાત;

સિદ્ધાર્થ જનનીતણાજી, નંદન જગ વિખ્યાત. અભિનંદન૦ ૨

સાડી ત્રણસો ધનુતણીજી, તનુ લખ સાડી બાર;

પૂર્વ સુધી કુંવરપણેજી, સાડી છત્રીય રાજ્ય વિચાર. અભિનંદન૦ ૩

મંગલખ પૂરવ સંયમીજી, સાયર સમ ગંભીર;

દીક્ષા દિનથી વર્ષ અદારે, કેવલ નાણી ધીર. અભિનંદન૦ ૪

પરચાસ લાખ પૂરવતણીજી, આયુષ્ય પૂર્ણ હુવંત;

સહસ્ર સાધુ પરિવારથીજી, સરમેતગિરિ પર મુક્ત. અભિનંદન૦ ૫

સંભવ જિન નિર્વાણથીજી, દશ લખ કોડી માન;

સાગરકેરા અંતરેજી, અભિનંદન નિર્વાણ. અભિનંદન૦ ૬

નેમિસૂરિ પદ પદ્મનેજી, પામી પુણ્ય પસાય;

શુણ્ણતાં અભિનંદન પ્રભુજી, આત્મકમલ વિકસાય. અભિનંદન૦ ૭

પ્રભુ સહકાર

શ્રી ખાલચંદ હીરાચંદ “સાહિત્યચંદ”-ભાલેગામ

- પ્રભુ તું દિસે સહકાર જગમાં એક તુજ મુજ વંદના;
મંગલ ખરો સર્વાંગસુંદર જગ વડો સત રંજના. ૧
- સહુ જ્ઞાનમૂલક વૃક્ષ થડ તુજ વિસ્તરી શાખા જગે;
શાખા પ્રજ્ઞાખા નયન રંજન તેજથી જે ઝગમગે. ૨
- વ્રત યોગ તપ જપ પશ્યું તાહરા રુચિર જગમાં શોભતા;
તોરણ રમ્યા સહુ ભાવિક ધર ધર શુભ સુમંગલ અર્પતા. ૩
- છાયા ખરી તારી મનોહર ચિત શાંતિ અર્પતી;
ભવપથિકને વિશ્રામ શીતલ વાયુ સુખકર આપતી. ૪
- સહકાર ! તું સહકાર સહુને અર્પતો સુખ શાંતિનો;
પાપી અને મુનિ સર્વને તૂટે કરી ભવભ્રાંતિનો. ૫
- ધન વિપુલ છાયા તાહરી જે આદરે શુભ; ધર્મની;
તે અદ્ય કાળે દુઃખ ટાળી યુક્તિ પામે મુક્તિની. ૬
- વિજ્ઞાન નય નિષ્કેપ ભંગો વિવિધ બુદ્ધિ વિચક્ષણા;
શોભે સહસ્રો પશ્યું તારા વિવિધ વર્ણ વિચારણા. ૭
- એ પશ્યુંદ્રુત શાખા વિષે મૂંઝવિલગ રમતા મોહથી;
આનંદના કલ્લોલ કરતા સર્વ કાલ પ્રમોદથી. ૮
- શુક પિક અને બહુ કોકિલા પશુ વચન સુંદર ઉચરે;
તારા પ્રભાવે માન આદર પામતા જસ વિસ્તરે. ૯
- ઋતુમાં વસંત પ્રધાન બાણ્યો વર્ષમાંહે એકલો;
પશુ તું વસંત ખરો નિરંતર શુભ પ્રકુલિત જે બલો. ૧૦
- સહુ સંત કોકિલ કલરવે નિજ શ્રુતિ મનોહર બોલતા;
આનંદ આપે ભવિક જનને નિજ મને મહુ ડોલતા. ૧૧
- સહુ શાસ્ત્ર વિદ્યા મંજરી ભક્ષણ કરી બહુ ભાવથી;
તારા પ્રભાવે ગોધ આપે ભવિકને અતિ પ્રેમથી. ૧૨
- પાકે પછી સહકાર અમૃત તુલ્ય મીઠા ફળ ભલા;
આંખા સુશોભિત સ્વાણું રૂપે મુક્તિના દાતા ભલા. ૧૩
- આખે ખરા પશુ વર્ણવે નહીં નિજ ગિરાથી સ્વાદને;
શબ્દો નહીં સુખ વર્ણવાને મુક્તિના આનંદને. ૧૪
- હે વીર ! તેમાંથી કદી ને ખિંદુ પશુ મુજ આપશે;
ખાલેન્દુનો ભવ સફલ યાશે સાર્થ મુજ વાણી યશે. ૧૫

ધર્મક્રિયા રસમદ શી રીતે થાય ?

(લેખક:—સાહિત્યચંદ્ર ખાસચંદ હીરાચંદ-ભાલેગામ)

પ્રભુપૂજા, જપ કરવો, સામાયિક અથવા તત્સમ જ્ઞાન, ધારણા વિગેરે ધર્મક્રિયા ધણા અંધુઓને કરવી ગમતી પણ નથી. અને જેઓ તે કરે છે તેઓના મનમાં એ ક્રિયાઓ માટે કેટલી રચિ હોય છે એ પણ એક પ્રશ્ન જ છે. ધણાખરા તો એ ક્રિયાઓનો પરમાર્થ સમજતા પણ નથી. ધણા અંધુઓ એવી ક્રિયા કરતી વેળા પોતાનું મન કેવું અસ્થિર થાય છે તેનો અનુભવ કહી સંભળાવે છે. એ ક્રિયાના પ્રસંગે અનેક જાતના વિસંગત અને પ્રપંચ વિપયક વિચારો તેઓના મનમાં ફોડામ ફરી મનની વિકૃત સ્થિતિ ફરી નાખે છે. અને ક્રિયાઓ કેવળ યંત્રવત્ પોતાની મેળે થતી જાય છે. રોજની ટેવ પડી ગએલી હોવાને લીધે ક્રિયા તો થાય છે; પણ તેમાં મન પરોવાયેલું નહીં હોવાને લીધે એ ક્રિયા અમૃત ક્રિયા તો નથી જ થતી. કેટલાએક નિખાતસ અંતઃકરણના અંધુઓ સવાલ કરે છે કે—અમે ક્રિયા તો કર્યે જઈએ છીએ, પણ તે યંત્રવત્ થતી રહે છે, એમાં રસ ઉત્પન્ન થઈ મન યોગપ્રાપ્ત થતું નથી અને તેથી સાચો આનંદ અમે અનુભવી શકતા નથી. અમારી ક્રિયા જાણે યંત્ર ચાલતું રહે અને યંત્રમાંથી વસ્તુ નિર્માણ થતી રહે પણ યંત્ર જેવી રીતે નિર્વિકાર રહી પોતે કાંઈ સંવેદના જોગવતું નથી, તેવી જ રીતે ક્રિયા કરનાર ઉપર કાંઈ અસર થતી નથી. ત્યારે પ્રશ્ન એ થાય છે કે—એવી ક્રિયા કરવાથી લાભ શો ? તેના કરતા તો ક્રિયા નહીં જ કરવી એમાં ખોટું શું છે ? આમ કહેનાર અને માનનાર અંધુઓ માટે વિચાર કરવાની આપણને જરૂર છે.

આત્મા અનાદિકાળથી અનંત કર્મો કરતો આવેલો છે. એ કર્મો કરતાં એ જડ અથવા પુદ્ગલ સાથે એટલો યોગપ્રાપ્ત થઈ ગએલો હોય છે કે—આત્મા જેવી કાંઈ વસ્તુ છે અને તે આ રચૂલ જાણતા શરીર કરતા કાંઈ જુદો છે એવું એ માનવાને પણ તૈયાર નથી. એને પુદ્ગલ સાથે એટલી દૃઢ મિત્રતા જામી ગએલી હોય છે કે—એ શરીરને જ સર્વસ્વ સમજી બેઠેલો છે. આત્મા એ મુખ્ય અધિષ્ઠાતા કે રાજા છે અને શરીર એને રહેવા માટે મહેલ કહો કે ઘર કહો એ જુદો જ વસ્તુ છે. કાલાંતરે શરીરનો નાશ નિર્માણ થયેલો છે અને આત્મા એ અનાદિ કાલથી અસ્તિત્વમાં છે અને અનંતકાલ સુધી ટકવાનો છે. એ અમર છે અને કર્મમય ધોવાઈ જતા એ અત્યંત ઉજ્જવલ અને દિવ્ય થઈ જવાનો છે એ વસ્તુ તદ્દન જૂઠી જ જવાઈ છે. શરીરને જરા પણ અજ્ઞાતા થતા એ પોતાને જ અજ્ઞાતા થઈ એમ સમજી દુઃખી થાય છે. કોઈ એકાદ અપશબ્દ બોલે કે એ પોતા ઉપર તાણી લઈ ક્રોધવશ થઈ જાય છે. એકાદ જગે એણે ધારેલી અને માનેલી જગ્યા ઉપર એને ખેસવા ન મળે તે એને મન અંધુ જ બગડી ગયું એમ સમજી એ દુઃખી થાય છે, એવું માન લવાય છે એણે પોતે ધારણ કરેલા શરીરની કે અકંકારની વાત જાણી ઉપર મુઠ્ઠીએ તો પણ એવું

દ્રવ્ય કે વસ્તુ અગર ઘર જે પોતાનું છે એમ નિશ્ચયથી માની લીધેલું હોય છે તેનો વિયોગ કે નાશ થતા તે એટલો બધો કષ્ટગીત કરે છે કે—જાણે એ પોતે જ મહાદુઃખી થઈ ગયેલો હોય એમ માની અત્યંત વેદનાઓ અનુભવે છે. સત્ત્વજન્ય કે, પોતાથી સંબંધિત બધી જ વસ્તુઓને અને પોતાના શરીરને પોતે જ હોય એમ માને છે. પોતાનું માની લીધેલું ઘર બળે છે ત્યારે એ પોતે જ બળ્યો એમ માને છે. દ્રવ્ય જતું રહેતાં હું ડૂબ્યો, હું મર્યો એમ એ માને છે. વાસ્તવિક જોતાં સંયોગ અને વિયોગ એ કર્મજનિત ઘટનાઓ થાય છે. જાણે કે—નાટકમાં થાય છે તેમ વેષ પરાવર્તનરૂપ જ બધું હોય છે. ધણી કાળની એ ટેવનું જ એ પરિણામ છે એ વસ્તુ સ્પષ્ટ છે. એ ટેવ બદલી આપણે બીજી જાતની ટેવ પાડવી છે. એક વલણ બદલી બુદ્ધિ વલણ આપણે આપવું છે. દોરીનો વળ એક બાજુ છે તે ફેરવી નવો વળ એને આપવો છે. ત્યારે તે બદલતા કેટલું મુશ્કેલ થાય છે એ અનુભવસિદ્ધ વાત છે.

જે જીવ આત્માથી તદ્દન વિરુદ્ધ દિશાએ કાર્ય કરતો હોય, પુદ્ગલ તરફ તેણે સદ્ભાવ દેખવેલો હોય, રાતદિવસ પુદ્ગલ કે બડ સાથે જ એને આનંદ આવતો હોય એને આત્મ સન્મુખ કરવો એ અત્યંત અઘરી વસ્તુ સમજવાની છે. એકાદ પુણ્યવાન જીવ વિશિષ્ટ પ્રકારનું પરાક્રમ ફેરવી ફેરવી પોતાનું વલણ ફેરવી શકે તો વાત બુદ્ધિ. પણ સામાન્ય માનવ માટે એ વસ્તુ લગભગ અશક્ય જેવી છે. શ્રીપાલ ચરિત્રમાં લગાઇ બાદ અજિતસેન રાજા જ્યારે રાજા મટી સંત—સાધુ બને છે ત્યારે શ્રીપાલ એ મુનિની મુકાકેટ રતુતિ કરે છે. શ્રીપાળ કહે છે કે—મુનીશ્વર ! આપે તો પુદ્ગલ અને આત્મા બુદ્ધ માની લીધા અને સત્ય વસ્તુ જાણી તે માર્ગે પ્રયાણ કર્યું છે. અમારામાં પુદ્ગલ અને આત્મા બુદ્ધ માનવાની શક્તિ આવી નથી. ભાવના જો કે છે, પણ શક્તિ નથી. શ્રીપાલ જેવા ધર્મપરાયણ વિશુદ્ધ આચરણ કરતા શુદ્ધ શ્રાવકને પણ આત્મસન્મુખ થવાની ટેવ પાડવી અઘરી લાગી અને પોતાની અશક્તિ જણાવવી પડી ત્યારે સામાન્ય મનુષ્યની ત્યાં શું કીમત હોય ?

એકાદ સામાન્ય વ્યક્તિ માણસને હોય, ટેવ પડી ગયેલી હોય તે છોડાવવી હોય તો તે માટે કેટલું કષ્ટ પડે છે ? વ્યક્તિ માણસ કહે છે કે—એ વ્યક્તિ મને છૂટવું નથી. વાસ્તવિક જોતાં વ્યક્તિ એવી વસ્તુ નથી કે જે પોતે થઈને મનુષ્યને આવી વળગે. એ તો મનુષ્યે પોતે જ ઉત્પન્ન કરેલી વસ્તુ હોય છે. એ ધારે તો તે છોડી શકે, પણ વ્યવહારમાં એ એમ કહે છે કે—મને વ્યક્તિ છૂટવું નથી. વાસ્તવિક એ પોતે તે છોડવા તૈયાર હોતો નથી. પણ દોષ પોતાનો નહીં જોતાં જાણે કરવું કારવતું બધું વ્યક્તિ પોતે જ છે. પોતાનો એમાં જાણે દોષ જ નથી એમ એ બોલે છે.

આનાદિ કાળથી આત્મવિમુખ બધા કાર્યો કરનારને આત્મસન્મુખ કરવા માટે ધર્મક્રિયાના બધા વિધાનો છે. એ ક્રિયાઓમાં અને અનુશતોમાં એકદમ આનંદ આવવો એ અત્યંત મુશ્કેલ છે. નાના બાલકને ગુરુ સન્મુખ બાજુવા મોઢવો હોય ત્યારે ઘણી ખટપટ કરવી પડે છે. અનેક જાતના વિલોભનો એની સામે ધરવા પડે છે. ખાવાની પીવાની અને સુંદર ચિત્રો તેમજ સંગીત વિગેરેના પ્રયોગો એની સામે ધરવા પડે છે

૨૩૨

શ્રી જૈન ધર્મ પ્રકાશ

[ભાદ્રપદ

એને ભણવું એ કડવા ઓસડ જેવું લાગે છે. એની સામે ખાંડ, ખજૂર કે એકાદ મિષ્ટ વસ્તુ રાખવી પડે છે. અને એના લોભથી ભણવા માટે એની મતિ તૈયાર કરવી પડે છે. જ્યારે એ થોડું ભણે છે અને એમાં નવી નવી આનંદની વસ્તુઓ છે એમ એના અનુભવમાં આવે છે ત્યારે એ નિયત કરેલ વખત પહેલાં નિશાળમાં હાજર થઈ જાય છે. ભણતરમાં ઉચ્ચાંક મેળવતા એના આનંદમાં વધારો થાય છે. પછી તો કોઈ કહે કે— આપણે આજે રમીશું, ભણવા જવું નથી. ત્યારે એને જરાએ ગમતું નથી. એને તો ભણવું, ભણવું ને ભણવું જ મુએ છે. એ રીતે એના આનંદનો વિષય બદલાઈ જાય છે, પણ એ માટે પ્રથમ કેટલી ખટપટ કરવી પડી હતી એનો વિચાર કરવો જોઈએ.

સામાન્ય મનુષ્ય પ્રાથમિક નિશાળીઆ જેવો જ હોય છે. એને અત્યારસુધી જે વસ્તુમાં આનંદ આવતો હતો તે વસ્તુ છોડાવી તેના અન્ય વસ્તુમાં આનંદ મનાવવો છે. ત્યારે પ્રથમ ધર્મક્રિયા જેવી વસ્તુઓ ખારી લાગે એ સ્વાભાવિક છે. કોઈના કહેવાથી તે કરે તો પણ તેમાં રસ ન જામે, આનંદ ન આવે એ સ્પષ્ટ વાત છે. શાસ્ત્રકારોએ એવી આત્મસાક્ષીની ક્રિયાના ઇળો બતાવી વિશેષન પણ કરાવેલ છે. પણ શાસ્ત્રકારો કાંઈ સાધકની જોડે હમેશાં આવી ઊભા રહે? શાસ્ત્રો જ્યારે વંચાય, તેનો પરમાર્થ જ્યારે જાણવામાં આવે અને તેનો ઉપર શ્રદ્ધા ઉત્પન્ન થાય ત્યારે જ બધું ઠીક માર્ગે ચઢે. પણ એ બધું થતા સુધી અનાદિકાળથી પડેલી ટેવો કાંઈ અન્ય થઈ ભેરી રહેવાની નથી. એક વખત એટલું નક્કી થઈ જાય કે ધર્મક્રિયા અને અનુશાનો એ અંતે આત્મકલ્યાણ કરનારી વસ્તુ છે, તો પછી આપણે પોતે જ આપણા યુરુ થઈ જવું પડે. આપણે પ્રથમ દર્શને કંટાળો આવે. ક્રિયાઓ નિરુપયોગી લાગે. છતાં આપણે ગભરાઈ જવાતું કાંઈ કારણ નથી. પ્રથમ બાહ્યનિશાળીઆની પેઠે આપણે પણ ક્રિયામાં રસ પડતાં સુધી ક્રિયા-ભલે તે નિરુપયોગી જેવી લાગે-કંઈ જ જવી જોઈએ. વાસ્તવિક ક્રિયામાં દોષ નથી હોતો પણ આપણે અનાદિકાળની ટેવ પડી ગયેલી છે તે એમાં રસ ઉત્પન્ન થવામાં આડે આવે છે. આપણે તો નિરુપયોગી ક્રિયા કર્યે જ જવું એ આપણું કર્તવ્ય છે. આપણે તો ક્રિયા કરીએ અને બીજી લોકોએ એના રૂઝા ઇળોની રાહ જોઈએ, એ આપણું અજ્ઞાન છે. ક્રિયા ચંત્રવત્ જ્યાંસુધી થાય છે ત્યાંસુધી તેના ઇળો અને આનંદની રાહ જોવી એ આપણું પોતાનું અજ્ઞાન છે. ક્રિયા રસપ્રદ થતા સુધી ચંત્રવત્ કરતા રહેવું એટલું જ આપણું કર્તવ્ય છે. જેવી રીતે બાલકને એક રીતે જોઈએ તો તેનો ઈચ્છા વિરુદ્ધ ચંત્રવત્ ક્રિયા કરીને જ ભણવાની ટેવ પાડવી પડે છે. અને એ ટેવ પાડી થતા અવસ્થાને છે. અસંત ચિત્તાઈથી—અને ભલે ચંત્રવત્ હોય—ક્રિયા કરવાનો આગ્રહ રાખવાથી રસ ઉત્પન્ન થાય છે એ જ્ઞાનીઓની અનુભવજન્ય વાત છે. આપણી પણ એમાં શ્રદ્ધા જાગે અને અનાદિકાળથી પડેલી પુદ્ગલજ્ઞાનંદી કુટેવો દૂર થઈ ધર્મક્રિયા રસપ્રદ થઈ જાય એ જ અદ્યયનનાં !

સાહિત્ય-વાડીનાં કુસુમો.

ક્ષપકશ્રેણીનો-મુસાફર. (૩)

(લેખક:—શ્રી મોહનલાલ દીપચંદ ચાંદસી-સુખઈ)

(ગતાંકે પૃષ્ઠ ૧૭૫ થી ચાલુ)

હૃદયમંથનના અંતે—

અહા ! આજે મેં જે દ્રશ્ય જોયું એ જ જે જીવન-સાક્ષ્યમાં લેખાતું હોય તો સાચે જ એ બિહામણું છે ! એ જાતના બિસત્ત્વ દ્રશ્યમાં રાચતાર ખરેખર મૂર્ખ-શિરોમણી જ ગણાય. જે સૌન્દર્ય પાછળ હું અંધ બન્યો, જે રૂપરાશિસમા રમણી-યુગલ સાથે સંસારી વિલાસો માણવા, હું પવિત્ર જીવનના પગથિયે ચાલી ચલાવી, લોકજન્ય કે આત્મખ્યાતિને ગણકાર્યા વિના સામે આવ્યો, અરે ! પૂનિત પંથની સૌરભ છોડી, સંસારની ગંદકીભરી ખાઈમાં ડૂબી પડ્યો ! એનો આખરી અંગમ આ હોય તો મારે એને છેલ્લા રામ રામ કરવા જ જોઈએ. પરિસ્થિતિ કયળી મ્મય એ પૂર્વે હાથ ઉઠાવી લેવો ઘટે.

શું શચી-રંભા મારા પૂર્વ જીવનથી અજાત હતી ! હું તેમની સાથે સ્નેહની સાંકળ સંધવા સાધુપણું ત્યજીને આવી રહ્યો છું એની તેમને ખબર હતી. યૌગ્ય જીવન-સખા તરીકેની પમંદગી પરરપરના લાંબા દિવસોના વાર્તાલાપ પછી જ થઈ હતી. પ્રભુતામાં પગલાં પાડતી વેળાએ, એ રમણી-યુગલને, મારા અંતરમાં તેમના વિષેના અરખસિતપણે વહેતા પ્રેમ-ઝરાના દર્શન કરાવતાં મેં કહ્યું હતું કે—“ આપણા દાંપત્ય જીવનને સુખદાયી અને આદર્શ બનાવવું એ આપણુ ત્રિપુટીની પવિત્ર ફરજ હોવાથી, આપણે એક બીજાના નિચારોને અનુકૂળ થઈ વર્તવાની ટેવ પાડવી પડશે. એ કારણે એક બીજાને માફ ન આવે એવી આદત છોડવી પડશે. ગુરુમહારાજની વિદાય માંગતા તેઓશ્રીએ જે હિત-શિક્ષારૂપે મને આમિષ-ભોજન અને મદિરાપાનથી દૂર રહેવાની વાત કહી છે તે મારે અડગપણે પાળવાની છે અને મારી અર્ધાંગના તરીકે તમે ઉભયને પણ એ અંધન સ્વીકારવું પડશે. રસવતી-ગૃહમાં જ નહીં પણ આપણા આવાસમાં એ અભદ્ય વસ્તુઓનો પ્રવેશ કાઠપણું સંયોગોમાં થવા ન પામે એની તકેદારી રાખવી પડશે. કળાકારો કેટલોક છૂટે લે છે એ જોતાં, અથવા તો નાચ્ય કળાએ ઉચ્ચ કોટિની કળા છતાં, ધંધારૂપે કમાણીનું સાધન બનતાં એમાં લાગ લેનાર પાત્રોના હાથે ઉપરકલા તેવા ભોજન-પાન છૂટથી કેટલાક સ્થળે થતાં જોઈ મારે આ વાતની ચોખવટ પ્રથમથી જ કરવી પડી છે. અધઃપતનની ઊંડી ખાઈમાં એક સાંચા પ્રેમી તરીકે મેં ઝંપલાવ્યું છે એ વાત દીવા જેવી રપટ છતાં મારો આદર્શ ઊંચો છે. મારો હાથ જીવનનો વિષમ વેળાએ પકડનાર અને માનવતાના પાક પકાવનાર, તેમજ જ્ઞાન દીવદાયી જીવનપંથ ઉઘાળનાર ગુરુદેવની

હિતશિક્ષા જે મેં હસતે મુખડે સ્વીકારી છે, એમાંથી હું જરાપણ ચક્ષિત થતાર નથી, તેમ ઘાલમેલ થવા દેતાર પણ નથી જ. ”

એ ઉભય તરફીઓએ, પેતાના પિતાની દાગ્ગરીમાં મારી વાતનો રાહજુશીથી સ્વીકાર કર્યો હતો. એટલા સારા તો લોકો આવાસ અને કિત્ત રસોડાની અવસ્થા કરવામાં આવી હતી, પણ આજે જે ચિતાર મારી આંખે આવ્યો એ જોતાં મને લાગે છે કે-એ સ્વીકાર સાચા હૃદયનો નહોતો. એમાં તદ્દ મેળવતો કિંવા ચોરીજીપી કેળવીને ફૂટ લેવાઈ છે. સ્વામીના પ્રેમી હૃદય કરતાં પણ મદિરાપાનની મોહિની વધુ મીઠી લાગી છે.

સ્વસૌન્દર્યરાશીથી હજારોને આકર્ષતાર, વિવિધ કળાઓથી હજારોના મન મુગ્ધ થતાવતાર, સ્ત્રેણ દેહવૃદ્ધિ તેમજ કમનીય ગાત્રોથી રમણીરોનો તરીકનો ખ્યાતિ પ્રાપ્ત કરતાવતાર અહીં પર માખીઓ ગજગણુટ કરતી હોય, ન ગાંધી શકાય એવી ગંધ મુખપાટે ફવામાં પ્રસરીત હોય, અને એસ.ત દશાતા કારણે પરિવાન કરેલાં વસ્ત્રાનું ડેકાણું ન હોય, દેવલ મિલતસ દ્રવ્ય સર્જાયું હોય ! તો ‘દીરા પાછળ અવાર’ એ વૃદ્ધોની કહેવત સચી ગણાય. ઇંદ્રવાદ્ધીના ફળ સમા અદારનાં અપકારથી અંગાઈ જતાર કદી સમજી કે પ્રાત્ત લેખાય ?

મારો પ્રેમ ભલે સાચો હોય, ત્રાંપત્યભાવ પાછળનો આદર્શ ઊંચો પણ હોય, છતાં સંસારના માનવોનો અતિમેહો ભાગ તો દેવલ પૌદ્ગલિક સુખમાં જ રાચતાર હોય છે. એમાં વિશ્વકર્મા જેવા ખ્યાતિ પામેલા કળાકારોના પુત્રીઓ પણ લોભાય, એ કડવો ઘુંટડો ગળવારૂં છે. પણ સર્ગી આંખે જોયેલા દ્રશ્યને વિસરી શકાય તેવું નથી એટલે માનવું જ રહ્યું કે ‘પ્રેમ અને આદર્શ’ને છેલ્લી સલામ કરી પુનઃ અખ્યાતમતા પંથે પળવું એ જ માનવભવની સાર્થકતા.

આવાસના એકાંત પ્રદેશમાં આ ઉદ્દગાર કાઢતાર વ્યક્તિ તે અન્ય કોઈ નહીં પણ કયાનાયક આધાદભૂતિ પોતે જ છે. એ સાધુ મરી નાટકીઆ અન્યા, શચી-રંસાની કામજુગારી જોડી સાથે રંગભૂમિ પર વિવિધ પાઠ ભજવતા થયા, અને વર્ષોના વહેવા સાથે રાજગૃહ જેવા વિશાલ નગરમાં જ નહીં પણ મગધ દેશના ખૂણે ખૂણામાં અને એની ખઠારના ફેટલાથે દેશોમાં એક નામાંકિત તાલ્યકાર તરીકેની ખ્યાતિને વર્ષા, અને છેલ્લે જોયું તેમ જૈન સાહિત્યના એક ઉચ્ચ કોટિના માનવ ભરતચક્રોને રંગભૂમિ પર લાવવાના કામમાં મશગૂલ અન્યા છે અર્થાત ‘ભરતચક્રોનું નાટક’ ટૂંક સમયમાં ભજવવાના છે એવી તેમની જાહેરાત પણ જોઈ ગયા. એ સંજ્ઞામાં ગુરુદેવ સમક્ષ ધર્મપ્રેમી શ્રેષ્ઠોએના ધા નાખતા અને આચાર્યશ્રીને આશ્વાસન આપતા આપણે વાંચી ચૂક્યા.

પણ એના મૂળમાં કેવી લીલા ભજવાઈ ગઈ છે એ જાણ્યા વિના, વાર્તા-પ્રવાકમાં રસપૂર્વક આગળ વધી શકાય તેમ ન હોવાથી, એ તરફ ઊડતી નજર ફેરવી લઈએ.

દિવસના વહેવા સાથે, નવીનતાનો રંગ ઝાંખા પડવા માંડે છે. સુવાનીનો તનમનાડ આગળવા લાગે છે અને સૌન્દર્યનો ઓપ ઉતરવો શરૂ થાય છે. પૌદ્ગલિક વસ્તુઓનો આ

સ્વભાવ છે, એમાંથી માનવદેહ પણ મુક્ત રહી શકતો નથી. ઉભરાતા પ્રેમવાળા રાખી-રંભા કે આપાદભૂતિરૂપ પાત્રોમાં પણ આ રીતિત વર્ણના વહેવા સાથે આવી. સંસારના વિવિધ વિલાસો માનનાર રમણી-યુગલને આપાદભૂતિને જે યોગ નહોતી પસંદ એ આમિય-ભોજન ને સુરાપાનનો સ્વાદ લેવાનું મન થયું. ચોરીછુપીથી એ માર્ગ લેવાયો. પછોથી એમાં એવો રસ પડ્યો કે એની આગળ અન્ય પ્રકારના પડરસ ભોજનો શુષ્ક લાગવા માંડ્યા.

એક દિન રાજભવનમાં દિવસનો મોટો ભાગ અને રાત્રિના પણ થોડા કલાકો વિશ્વ-કર્મોની મંડળીને રાખની આગાથી ગાળવાનું નક્કી થયું. એમાં આપાદભૂતિને પણ જવાનું હતું. એ તક સાધીને રમણીયુગલે એ દિવસે યથેચ્છપ્રકારે ભોજન રસ લૂંટવાનું ગોઠવી રાખ્યું.

નિયત દિવસ આવતાં જ સવારના ભોજનથી પરવારી મંડળી સાથે આપાદભૂતિ રાજભવનની દિશામાં ઉપડી ગયા. આવાસમાં પણ આમિય-ભોજન અને સુરાપાનની મીઠાસ જામી ગઈ. ઉભય રમણીઓએ સ્વચ્છંદપણે એનો સ્વાદ માણ્યો અને નિશો ચઢતાં નિશ્ચિંતપણે સુકામળ શય્યામાં કાયા લાંબાવી, નિશાના ઓળા સ્પૃષ્ટિ પર હારે એ પૂર્વે તેા જાગ્રત થઈ, શણગાર સજી જાણે કંઈ બન્યું નથી એ રીતે સ્વામીનું સ્વાગત કરીયું એવી આશા સેવતી આ લલ્લનાઓની આંખો ઘેરાવા માંડી અને અદ્ધ-સમયમાં નિદ્રાદેવીનો કબજો પણ એમના નેત્રો પર રથપાયો.

માનવ ધારણા પ્રમાણે કુદરતનું તંત્ર ચાલતું હોત તેા જે કંઈ બતાવે પ્રતિપાસના પાને સંવરાયેલાં છે એમાંનાં મોટા ભાગનું અસ્તિત્વ જ ન હોત, પણ વિષાતાની જાગ્રત દશા અને કલ્પનામાં પણ ન હોય એવું ચિત્ર આજેખવાની શક્તિ જોયા-જાણ્યા પછી ખૂદ નીતિવેત્તાઓને હાથ ધોઈ નાંખવા પડ્યા છે અને કહેવું પડ્યું છે કે-‘કુદરત બળવાન છે’ અથવા તેા ‘વિધિરેવ વલીયસી.’

મગધના રાજમહાલયમાં વિશ્વકર્મોની મંડળીએ સગીતતી જમાવટ કરી અને જ્યાં એમાં ઉત્તરોત્તર રસનો પારો ચઢવા લાગ્યો ત્યાં અચાનક પ્રતિહારીએ આવી એવા સમાચાર આપ્યા કે રાજવીને આ જલ્સે બંધ રાખવો પડ્યો અને મંત્રજાગૃહમાં તરત જ જવું પડ્યું. ‘વર વિનાની જન’ જેવી દશા! મંડળી તરત જ પોતાના સાજા આંધી પાછી ફરી. આપાદભૂતિ ધાર્યા કરતાં ઘણા વહેલા પોતાના આવાસે આવી પહોંચ્યા.

દાદર ચઢી જ્યાં શયનગૃહમાં પગ મૂકે છે ત્યાં ઉભય પત્નીઓને ઘેરતી, તેમના મુખ પર માખીઓને ગણુગણુટ કરતી અને મુખમાંથી મદિરાની નીકળતી વાસ કમરાના વાતાવરણને ભરી દેતી નિહાળી. ધડીભર તેા એ સ્થંભી ગયો. સંસારી જીવનમાં પગલાં પાડ્યા પછી આ દ્રશ્ય પહેલીવાર જ જોયું. એની ખિભત્તાએ પ્રેમી હૃદયમાં ઉદ્દાપાત મચાવ્યો. શરૂઆતમાં જોયું તેમ એને વિચાર-કરતો બતાવી દીધો. એ એવો તેા અકળાઈ ગયો કે ત્યાં વધુ વખત ધોબ્યા વગર નજીકના કમરામાં જઈ, એકલો વિચારના મણુકા મૂટી રહ્યો. તેના મુખમાંથી જે ઉદ્ગારો બહાર પડ્યા તે આપણે જોઈ ગયા.

નિશો ઉતરતાં, જ્યારે ઉભય લલ્લનાઓએ આંખો ખોલી સારે સંજ્ઞાસુદરોના

આગમનની ભુજંગ વાગી રહી હતી. જ્યાં શય્યા છાડી, 'સ્વસ્થ યતની તૈવારી કરવા પગલાં ભરે છે ત્યાં દારીમુખે સ્વામીના જલ્દી આગમનના સમાચાર કાને પડ્યા અને એ પણ જાણવામાં આવ્યું કે-તેઓ શયનગૃહમાં પણ આવી ગયા હતા. મુદ્દામાત્ર સાથે પકડાઈ જનાર ચોરની જેવી શરમોંટી દશા થાય અને ચહેરા પરનું નર ઓસરી મળે, તેમ એ વાતથી શયી-રંજાના સંગ્રામમાં પણ અન્યું. મુખ પરની કાલાશ શ્યામતામાં ફેરવાઈ ગઈ ! પોતાના જ આવાસમાં એ ઉભય ગુન્હેગારની રિયતિમાં મૂકાઈ ચૂકી ! મનમાં બિન્ના થયેલ મૂંઝવણે એટલું ભેર કયું કે થું કરવું એની સમજ ન રહી. મુખ-પ્રકાશન અને ઉચિત વસ્ત્ર-પરિધાન આદિ કાર્યવાહી થઈ, પણ તે યાત્રિક પૂતળાની માફક.

‘કિંકર્તવ્યમૂઢ દશા’ ઝાઝો સમય ન રહી ! સ્વામી બોલાવે છે એવું કહેણ થોડા કાળમાં જ દાસીદ્વારા આવ્યું. અકળિત ભયથી ગભરાતી હરિણી માફક ઉભયે કમરામાં પગ મૂક્યો. પૂછ્યા વિના જ એક સાથે બન્નેએ ગદ્ગદ કંઠે કહ્યું. નાથ ! અપરાધની ક્ષમા આપો. જિન્દગી રસે ફરજ બુલાવી છે. પુનઃ આવું ન કરવાની ખાતરી આપીએ છીએ.

વામાઓ ! ગભરાવાનું કંઈ જ કારણ નથી. માનવમાત્ર બુદ્ધને પાત્ર છે. બુદ્ધિમાનની ફરજ તો એ વેળા એમાંથી તથ્ય મેળવવાની છે. તમેએ જે આચરણ કયું એ જરૂર દોષપાત્ર છે, છતાં કર્મના પ્રપંચને પિછાનનાર હું તમોને ઠપકો દેવા નથી હમ્મજોતો. તમે તો નિમિત્ત માત્ર છો. મેં આખાયે જનાવ પરથી સાર શોધી લીધો છે અને તે એટલો જ કે ‘મારે મારા પૂર્વતા પથે પાછા ફરવું.’

ટૂંકમાં કહું તો એટલું જ કે રતેહનો તૂટેલો તાર ફરીથી સંધાય તેમ નથી જ. તમે રાજપુશીથી મારા નિશ્ચયને વધાવો અને હસતા મુખડે રમ્મ આપો.

સ્વામિન ! તમારા વગર અમારે કાનું શરણુ ગ્રહવું ?

પ્રમદાઓ, એ પ્રશ્ન અરથાને છે. પિતા એવા વિશ્વકર્મા છે, સંપત્તિ છે અને ઉભયમાં એક કરતાં એક ચઢીવાતી એવી કલાઓનો વાસ છે એને શરણુની જરૂર કેવી ?

નાથ ! આપશ્રીના સ્વભાવની દ્રઢતાથી અમે પરિચિત છીએ, એટલે સમજી ચૂક્યા કે અમારી ભૂલે સર્વતાશ નોતર્યો છે; છતાં પિતાજીને બોલાવો અને તેઓ જે માગે કાઢી આપે તે આપ તથા અમે કબૂલ રાખીએ.

વિશ્વકર્મણે બોલાવવામાં આવ્યા. સર્વ વૃત્તાન્તથી માહિતગાર કર્યા. શરૂઆતમાં તો આપઠભૂતિને નિરધાર ફેરવવા તેમણે ઘણો પ્રયાસ કર્યો. તેમની નજર સામે સ્વપુત્રીઓને ઉપાસત્ર આપ્યો. પણ ‘ધનુષ્યમાંથી બાણ છૂટ્યું’ તે ‘છૂટ્યું’ એ માફક આપાઠભૂતિની ‘ના’ કાયમ જ રહી. આખરે એવું કયું કે એક નવિત નાટક ભજવી, એ દ્વારા મારી કમાણી કરી આપી, પછી આપાઠભૂતિએ પોતાના પૂર્વ પથે પ્રયાણ કરવું.

આ યોજના પાછળ સમરા-જમાઈના હેતુ નિરાળા હતા. વિશ્વકર્માની ધારણા હત કે થોડો સમય વાત આવી ફેલાતા જમાઈ પુનઃ રાગથી લેપાઈ જશે. આપાઠભૂતિ માનત કે રાજપુશીથી છેડો છૂટે છે. ભરતચક્રીના નાટકનું સજ્જન ઉપરના બનાવને આભારી છે

વિચારકણિકા.

અન્ધકાર

અન્ધકાર, પ્રિય અન્ધકાર! જગતને ભલે તારો અણગમો હોય, કવિઓ ભલે તારા દુર્ગુણનાં વર્ણનો કરતા હોય અને જગતના પ્રવાસીઓ ભલે તારાથી દૂર-દૂર ભાગતા હોય; પણ હું તો તને હૈયાથી, પ્રેમથી ગ્રાહું છું!

તારા વિના મને, મારા ઇશતું સ્મરણ કોણ કરાવે?

પ્રકાશમાં, અનેક વિરાટ વસ્તુઓના અવલોકન અને નિરીક્ષણથી મારો વિભુ મને સાવ નાનો લાગે છે-અરે, કેટલીક વાર તો જગતના તખ્તા પરથી સંપૂર્ણ હુમ થતો દેખાય છે!

—પણ અન્ધકારમાં તેમ નથી. અન્ધકારમાં તો વિશ્વની સર્વ વિરાટ વસ્તુ વિલીન થઈ જાય છે-ગહાર અન્ધકાર હોય ને અન્તરમાં પ્રકાશ હોય-ત્યારે તો માત્ર મારો વિભુ જ વિરાટ રૂપે દેખાતો હોય છે, એ અન્ધકારમાં એનોખા આકારને ધારણ કરી, એ પ્રેમના મૂર્તિસ્વરૂપે નયન સન્મુખ ખડો થાય છે!

મારા એ નાવલિયાને જોઈ, હું આનન્દથી નાચી ઊઠું છું, ને હર્ષભરે ભેટવા જઈ છું ત્યારે, એ અમૌખિક મૌન વાણીમાં કહે છે:

“ભણે રહે. ભેટવાને જરા વાર છે. તારી ને મારી વચ્ચે પડદો છે. સમગ્ર પુરુષાર્થ કરી, કર્મના એ પડદાને ચીરી નાંખ, અને પછી તો, તું તે હું છું ને હું તે તું છો-જ્યોતિ-શુ-જ્યોતિ મિલી.”

મારા વિભુ સાથે આવો મધુર વાર્તાલાપ કરાવનાર અન્ધકાર! હું તને કેમ ભૂલી શકું?

ઓ મારા પ્રિય અન્ધકાર! આવા સમયે તો તું પ્રકાશ કરનાં પણ મહામૂલો છે!

જગત, ભલે તારું મૂલ્યાંકન ન કરે; પણ મૂલ્ય કરવાથી જ વસ્તુ મૂલ્યવાન થાય છે, એમ કોણે કહ્યું? એમ તો મત્તયાચલ પર વસતા ચન્દન-વનોતું પણ મૂલ્યાંકન કોણ કરે છે?

મૂલ્યાંકન ન કરવા માત્રથી એની સરસતાને કોઈ નિરસતામાં ફેરવવા સમર્થ છે ખરું?*

—ચન્દ્રપ્રભસાગર(ચિત્રભાનુ)

* સરખાવો:—

યા નિશા સર્વભૂતાનાં, તસ્યાં જાગર્તિ સંયમી ।

યસ્યાં જાગ્રતિ ભૂતાનિ, સા નિશા પદ્યતો મુનેઃ ॥

સર્વ અજ્ઞાની મનુષ્યોની જે રાત્રિ(અંધકારરૂપ) છે, તેમાં સંયમી-યોગી જાગે છે, અર્થાત્ તે તેનો દિવસ-પ્રકાશ છે; અને જેમાં-દિવસમાં સર્વ અજ્ઞાની મનુષ્યો જાગે છે, તે આત્માર્થો મુનિની રાત્રિ છે.

સત્તરિયા અને તેનું વિવરણાત્મક સાહિત્ય

(૨)

(લેખક:—પ્રો. હીરાલાલ રસિકદાસ કાપડિયા M. A.)

(ગતિક પૃષ્ઠ ૨૦૦ થી ચાલુ.)

“ મુક્તાબાઈ જ્ઞાનમંદિર ” (ડબ્લ્યુ) તરફથી વિ. સં. ૧૯૬૯ માં છપાવાયેલી યુદ્ધિણ (પત્ર ૭ અ)માં જે મતાંતર નોંધાયો છે તે પ્રાચીન કર્મ-સ્તવના કર્તા વગેરેના છે, અને ચંદ્રર્ષિ મહત્તર તો આ કર્મ-સ્તવકારના મતને અનુસરે છે એટલે પ્રસ્તુત મુદ્રિત યુદ્ધિણ ચંદ્રર્ષિકૃત સત્તરિયાની પાંચમી ટીકાથી ભિન્ન છે એમ સમજાય છે. બૃહદ્વિષ્ણુનિકા (ક્રમાંક ૧૧૫) પ્રમાણે ચંદ્રર્ષિની ટીકા અને યુદ્ધિણ એ બે એક નથી.

રામદેવકૃત પ્રાકૃત ટિપ્પણની હાથપોથી મને ઉપલબ્ધ નથી એટલે એને અંગેના પ્રશ્નો ઉત્તર હું આપી શકતો નથી.

“ ચત્તવાર: કર્મગ્રન્થા: ” ની આવૃત્તિના અંતમાં નોંધાયેલી યુદ્ધિણ તે જ પ્રસ્તુત મુદ્રિત યુદ્ધિણ છે, કેમકે એ મિત્રાચારી બીજી કોઈ યુદ્ધિણ ઉપલબ્ધ નથી એમ સામાન્ય રીતે કહી શકાય.

મુદ્રિત યુદ્ધિણના કર્તાના નામ કે સમય વિષે સ્પષ્ટ ઉલ્લેખ કોઈ સ્થળે જણાતો નથી. આ યુદ્ધિણના સંપાદકનું કહેવું એ છે કે સયગની બૃહદ્વૃણિ અને સયગની ચંદ્રર્ષિ મહત્તરકૃત લઘુચૂણિ એ બેની રચના બાદ સિત્તરિની ઉપલબ્ધ યુદ્ધિણ રચાઈ હશે. જો આ હકીકત સાચી હોય તો યુદ્ધિણકારનો સમય ચંદ્રર્ષિ મહત્તર પછીનો ગણાય.

૧. ભાસ-સત્તરિયા ઉપર ૧૬૧ પદ્યનું જ. મ. માં ભાસ છે. અંતિમ ગાથામાં આડકતરી રીતે કર્તાએ પોતાનું ‘ અભય ’ એટલે કે અભયદેવ નામ સૂચવ્યું છે. આ વાત આ ભાસની ટીકા (પત્ર ૧૨૭ આ)માં એના કર્તા મેરુતુંગસુરિએ કરી છે. આ ટીકા વિ. સં. ૧૪૪૯ માં રચાઈ છે એટલે ભાસના કર્તા એ પૂર્વે થયા છે.

મહાયગિરિસુરિએ સત્તરિયા ઉપર જે ટીકા રચી છે તેમાં ભાસની ગાથાઓ આપી તેનું વિવરણ પણ કર્યું છે, એમ આ ભાસની પ્રસ્તાવના (પૃ. ૪ આ)માં કહ્યું છે, પણ એ ગાથાઓ મહાયગિરિય ટીકામાં ક્યાં ક્યાં છે તે દર્શાવાયું નથી. જૈ. આ. સભા તરફથી આ ટીકા સહિત સત્તરિયા છપાઈ છે, એના અંતમાંના બીજા પરિચયમાં સમ્પતિકા ભાષ્યનો નિર્દેશ નથી તો સાચી હકીકત શી છે ? તે તપાસવી જોઈએ. એનો

૧. મેરુતુંગસુરિકૃત સંસ્કૃત ટીકા સહિત આ ભાસ “ શ્રી જૈનધર્મ પ્રસારક સભા ” તરફથી “ શ્રી સમ્પતિકાભાષ્યમ્ ” એ નામથી ઇ. સ. ૧૯૧૬ માં છપાવાયું છે.

૨. આ ટીકામાં પત્ર પંચમાં કર્મપ્રકૃતિ-ટીકાનો, ૧૦૫ અમાં ચૂણિનો, ૩૪ આમાં પંચસંગ્રહ મૂલ ટીકાનો, ૧૦૨ અમાં મહાયગિરિકૃત વ્યાખ્યાનો, ૪આમાં શતકચૂણિનો ૧૧ અમાં સમ્પતિકા-ચૂણિનો અને ૨ આ તેમજ ૧૦૨ અમાં આનો જ સમ્પતિચૂણિ તરીકેનો ઉલ્લેખ છે.

નિષ્કૃય ન કરાય ત્યાં સુધી આ અભયદેવસૂરિ તે મલ્લયગિરિના પૂર્વકાલીન અને એથી કરીને નવાંગી વૃત્તિકાર છે એમ કેમ માની લેવાય ?

ભાસની પ્રથમ ગાથામાં સત્તરિયાની યુષ્ઠિ (યુષ્ઠિ) અનુસાર ભાસ રચવાની પ્રતિષ્ઠા કરાઈ છે. આ યુષ્ઠિ તે મુદ્રિત યુષ્ઠિ છે કે બીજી કોઈ એનો નિષ્કૃય કરવો બાકી રહે છે. બાકી મેરુતુગસૂરિએ પત્ર ૨ આમાં જે પાંદ યુષ્ઠિમાંથી આપ્યો છે તે તો મુદ્રિત યુષ્ઠિ (પત્ર ૨ અ)માં જોવાય છે.

ભાસની મુદ્રિત આવૃત્તિની સત્તરિયા સાથે તુલના કરતાં જોઈ શકાય છે કે એમાં મૂળની ફેટલીક ગાથાઓ વણી લેવાઈ છે. દા. ત. ભાસની ૧૯, ૨૫, ૪૧, ૫૮, ૮૦, ૮૮, ૧૨૨, ૧૨૩, ૧૫૧, ૫૫ ને ૧૩ મી એ ક્રમાંકવાળી ગાથાઓ સત્તરિયાની નિમ્નલિખિત અંકવાળી ગાથાઓ છે—૧૨, ૧૩, ૧૪, ૨૬, ૨૭, ૨૮, ૨૯, ૩૦, ૩૧, ૪૦ અને ૪૭.^૧

આ સંબંધમાં શ્રીપુણ્યવિજયજીદ્વારા સંપાદિત આવૃત્તિ જોતાં ભાસની ૧૯, ૨૫ અને ૧૩ મી ગાથા સત્તરિયામાં નથી. બાકીના સત્તરિયામાં ૧૨, ૨૪, ૨૫, ૨૬, ૨૭, ૨૮, ૨૯ અને ૩૬ એ ક્રમાંકે છે.

દેવેન્દ્રસૂરિએ સત્તરિયા ઉપર ટીકા રચી છે અને મૂળ કૃતિમાં ૨૦ ગાથા ઉમેરી છે એમ ગુણરત્નસૂરિ આને લગતી અવચૂરિમાં કહે છે એવું વિધાન જિનરત્નકોશ (પૃ. ૪૧૪) માં કરાયું છે.^૨

આ જિનરત્નકોશ પ્રમાણે દેવમુન્દરસૂરિના શિષ્ય સોમમુન્દરસૂરિએ યુષ્ઠિ, મુનિ-શેખરે (મતિશેખરે ?) વૃત્તિ, કુંશલભુવનગણિએ વિ. સં. ૧૬૦૧ માં બાલાવબોધ, કલ્યાણ-વિજયના શિષ્ય ધનવિજયગણિએ વિ. સં. ૧૭૦૦માં ૮૭ઓ, રાજદ્વંસે બાલાવબોધ અને કોષ્ટકે ટીકા રચેલ છે.

અંતમાં સત્તરિયાને અંગે ચાર બાબતો હું નોંધું છું.

- (૧) આ કૃતિનું પ્રાચીનમાં પ્રાચીન અને વાસ્તવિક નામ શું છે તે વિચારવું જોઈએ.
- (૨) આ પ્રાચીન કૃતિનો તુલનાત્મક અભ્યાસ થવો ઘટે.
- (૩) સત્તરિયાની મુદ્રિત યુષ્ઠિ કરતાં એનાં જે વિવરણો પ્રાચીન અને અમુદ્રિત હોય તેનું સંપાદન થવું જોઈએ.

(૪) જેમ કમ્બખંડિ યુષ્ઠિ તેમજ મલ્લયગિરિસૂરિકૃત વૃત્તિ અને યશોવિજય ગણિકૃત ટીકા સહિત એક જ ગ્રંથ એ પ્રસિદ્ધ થઈ છે તેમ સત્તરિયા પણ અંતરભાસ યુષ્ઠિ, ભાસ અને મલ્લયગિરિસૂરિકૃત ટીકા અને બને તો યુષ્ઠિ કરતાં પ્રાચીન અન્ય વિવરણ સહિત એક ગ્રંથરૂપે ત્રિશિષ્ટ પ્રસ્તાવના અને પરિશિષ્ટો સહિત પ્રસિદ્ધ થવી ઘટે.

૧. આ હકીકત મને આગમોદ્ધારકના સંતાનીય મુનિશ્રી દોલતસાગરજી તરફથી જાણવા મળી છે.

૨. ડૉ. સા. સં. ઇ. (પૃ. ૪૬૨-૩)માં કહ્યું છે કે ગુણરત્નસૂરિએ સપ્તતિકા ઉપરથી દેવેન્દ્રગણિકૃત ટીકા પર આધાર રાખી વિ. સં. ૧૪૫૬માં અવચૂરિ રચી છે.

અનુલેખ—

ઉપર પ્રમાણે આ લેખ તૈયાર કરી હું એ પ્રકાશનાર્થે મોદકવાની તૈયારીમાં હતો ત્યાં તો મુનિશ્રી દાઝતસાગરજીકારા “શ્રી આત્માનંદ જૈન પુસ્તક પ્રચારક મંડલ” (આગરા) નરકથી જ. સ. ૧૯૪૮ માં છપાયેલું “સંસૃતિકાપ્રકરણ (૫૪૨ કર્મગ્રંથ)” નામનું પુસ્તક મેંવા મળ્યું. એમાં સત્તરિયાની અનેક ગાથા આપી એનો અર્થ અને સાથે સાથે એનો વિશેષાર્થ હિન્દીમાં અપાયેલ છે. આ હિન્દી લખાણના કર્તા પં. કૃષ્ણચન્દ્ર સિદ્ધાન્તશાસ્ત્રી છે. આના સંપાદક તરીકે એમણે ૫૬ પૃષ્ઠની મનનીય હિન્દી પ્રસ્તાવના લખી છે તેમજ વિસ્તૃત વિષયાનુક્રમણિકા આપી છે. આ ઉપરાંત અંતમાં એમણે પાંચ પરિશિષ્ટો આપ્યાં છે, તે પૈકી બીજા પરિશિષ્ટ તરીકે એમણે અંતર્ભાગ્યની દસ ગાથાઓ આપી છે એ વાતની તેમજ ચોથા પરિશિષ્ટ તરીકે દિગંબરીય “પ્રાકૃત પંચ-સમ્રાટ”ના એક પ્રકરણરૂપ સિત્તરિ આપી છે એ ખાખતની હું અહીં તોષ લઉં છું.

પ્રસ્તાવના (૫-૫ તેમજ ૨૧)માં કહ્યું છે કે-તત્ત્વવાર્થસ્મૃત્તની જેમ શ્વેતાંબરીય ગણાતા, શતક અને સંસૃતિકા એ એ ગ્રંથો થોડાક પાંદભેદપૂર્વક શ્વેતાંબર તેમજ દિગંબર એમ બંને દ્વિરકાને માન્ય છે.

શ્વેત સંસૃતિકામાં અનેક સ્થળો પર મતભેદનો નિર્દેશ છે. જેમકે એક મતભેદ ઉદય-વિકલ્પ અને પદ-ટંદોની સંખ્યા અતલાવતી વેળા અપાયો છે (જુઓ ગા. ૧૯ ને ૨૦ તેમજ એની ટીકા). બીજો મતભેદ અયોગિકેવલી ગુણસ્થાનમાં નામકર્મની કેટલી પ્રકૃતિ સત્તામાં હોય તેને ક્ષયો છે (જુઓ ગા. ૬૬-૬૮). આ પ્રમાણે ઉલ્લેખ કરી પ્રસ્તુત સત્તરિયા, કર્મવિષયક અનેક મતાંતર પ્રચલિત થઈ ગયા હતાં હારે સ્વાર્થ હોવી નોંધએ એમ કહેવાયું છે (પૃ. ૬).

કર્મવિષયક મૂળ સાહિત્ય તરીકે પટ્ટખંડાગમ, કર્મપ્રકૃતિ, શતક અને કંપાય-પ્રાભુતની સાથેસાથે સંસૃતિકા પણ ગણાવાઈ છે. આમ પાંચ ગ્રંથોનો ઉલ્લેખ છે (પૃ. ૬). સંસૃતિકાની આ પ્રમાણે ગણના માટે એ કારણ અપાયું છે કે થોડી ગાથાઓમાં કર્મસાહિત્યનો સમગ્ર નિયોડ આમાં અપાયો છે (પૃ-૬).

સત્તરિયા ઉપરની સુક્તિ સુશ્લિષ્ટ સત્તરિયાની ૭૧ નહિ પરંતુ ૮૬ ગાથાઓ ઉપર છે. એથી ચૂંણિકારને મતે આ સત્તરિયા એ ૮૬ ગાથાની કૃતિ છે (પૃ. ૭); એમાં ૭૨

૧ અત્યારે કર્મગ્રંથો જે રીતે ગણાવાય છે તેમાં આનો ક્રમાંક છઠ્ઠો હોવાથી આ નામ અપાયું છે.

૨. ગાથાઓની સંખ્યામાં મતભેદ હોવા માટે ત્રણ કારણ અપાયાં છે:-(અ) લેખકો અને ગુજરાતી ટીકાકારોએ અંતર્ભાગ્યનો મૂળ ગાથા તરીકે કહેલો સ્વીકાર, (આ) દિગંબરીય સિત્તરિની કેટલીક ગાથાનો સ્વીકાર અને (ઇ) પ્રકરણોપયોગી અન્ય ગાથાઓનો મૂળ ગાથારૂપે સ્વીકાર (પૃ. ૮)

અંક ૧૧ મેા]

સત્તરિયા અને તેનું વિવરણાત્મક સાહિત્ય

૨૪૧

ગાથાઓ મળે છે. તેમાં દસ ગાથાઓ અતર્ભાષ્યની અને સાત બીજી મળી ૮૯ થઈ છે. આ સાત ગાથાઓ પ્રસ્તાવના (પૃ. ૧૨-૧૩)માં ઉધૃત કરી ગા. ૪-૬ દિગંબરીય પંચસંગહુત સિત્તરિની છે એમ કહ્યું છે (પૃ. ૧૩). વિશેષમાં “ **નાહગ્નં સચરીય** ”-વાળી ગાથા ઉપરથી એવું અનુમાન કરાયું છે કે મુદ્રિત સુણિણના કર્તા અંરૂપિ મહત્તર છે (પૃ. ૧૩, ૧૬ ને ૧૭).

પૃ. ૯માં મુદ્રિત સુણિણના સંપાદક શ્રી. અમૃતલાલના મતની આસપાસના છે. ‘ પાઠ-તર ’ કહેવાથી એને મૂળની ગાથા ન ગણવી એ વાત પં. કુસલ્યન્દ સ્વીકારતા નથી (પૃ. ૯).

શિવશર્મસૂરિજી સયગ (અંધસયગ)ની ગા. ૧૦૪ ને ૧૦૫ નું સત્તરિયાની મંગલ-ગાથા અને અંતિમ ગાથા સાથે રસંતુલન કરી એવું નિધાન કરાયું છે કે આ બંને ગ્રંથોના સંકલનકાર-કર્તા એક જ આચાર્ય હોય એવો ધણો સંભવ છે (પૃ. ૯, ૧૦).

પૃ. ૧૦-૧૧માં કહ્યું છે કે-સયગ (શતક)ની ચૂણિ (પત્ર ૧)માં શિવશર્મ આચાર્યને શતકના કર્તા કહ્યા છે. એઓ એ જ શિવશર્મ છે કે જેઓ કર્મપ્રકૃતિ (કમ્મ-પયડિ)ના કર્તા મનાય છે. આ હિસાબે કર્મપ્રકૃતિ શતક અને સંસૃતિકા એક જ કર્તાની કૃતિ સિદ્ધ થાય છે, પરંતુ કર્મપ્રકૃતિ અને સંસૃતિકા મેળવતાં એમ બેવાય છે કે સંસૃતિકામાં અનંતાનુબંધી ચતુષ્કને ઉપશમ-પ્રકૃતિ કહી છે તો કર્મપ્રકૃતિમાં ‘ ઉપશમના ’ અધિકારમાં “ **નંતરકરણં ડવસમો વા** ” એવો નિર્દેશ કરી આ ચતુષ્કની ઉપશમવિધિ અને અંતરકરણવિધિનો નિષેધ કરાયો છે. આ પ્રમાણે વિવેચન કરી ત્રણ પ્રશ્ન ઉઠાવાયા છે.

(૧) શું શિવશર્મ નામના એ આચાર્ય થયા છે કે જેમાંનાં એક શતક અને સંસૃતિકાના કર્તા છે અને બીજા આચાર્ય કર્મપ્રકૃતિના ?

(૨) શિવશર્મ આચાર્યે કર્મપ્રકૃતિ રચી છે એ શું કેવળ કિવંતી છે ?

(૩) શતક અને સંસૃતિકાની કેટલીક ગાથામાં સમાનતા બેઠને એ એના કર્તા જોક છે એમ માનવું કયા સુધી ઉચિત છે ?

આમ પ્રશ્નો રજૂ કરી એવો સંભવ દર્શાવાયો છે કે-આના સંકલનકાર એક જ આચાર્ય હશે, કિન્તુ એનું સંકલન એ સિત્તરિ સિત્તરિ ધારાઓને આધારે થયું હશે. ગમે તેમ હો, અસારે તો સંસૃતિકાના કર્તા શિવશર્મસૂરિ જ છે એમ નિશ્ચયપૂર્વક કહેવું તે વિચારણીય છે. (પૃ. ૧૧)

દિગંબરીય પ્રાકૃત પંચસંગહુત સંકલન વિક્રમની સાતમી સદીની આસપાસમાં

૧. જે સત્તરિ પૂરતો ભાગ છપાયો છે તેમાં ગા. ૪ તે ગા. ૬૦ સાથે મળે છે, પરંતુ ગાથા. ૫ ને ૬ના પૂર્વાર્ધ ગા. ૬૧ ને ૬૩ના પૂર્વાર્ધ પૂરતો જ મળે છે; ઉત્તરાર્ધમાં ભિન્નતા છે એટલે આ ગાથાઓ દિ. સત્તરિની છે એમ કેમ કહેવાય ?

૨. પૃ. ૧૦ માં કહ્યું છે કે બીજી ગાથાને અનુરૂપ એક ગાથા કમ્મપયડિમાં પણ બેવાય છે.

૨૪૨

શ્રી જૈન ધર્મ પ્રકાશ.

[ભાદ્રપદ]

યષ્ઠ ગયુ' હતું. (પૃ. ૧૪) આમાં સસેતિકા સંકલિત છે એટલે પ્રસ્તુત (સ્વેતાંજરીય) સિત્તરિની (સત્તરિયા) રચના એની પૂર્વે યષ્ઠગાથ હતી એમ નિશ્ચિત થાય છે. (પૃ. ૧૪)

સંભવ છે કે-અંતર્ભાષ્યની ગાથાઓના રચનાર સત્તરિના કર્તા જ હશે, કેમકે કપાયપ્રાભૃતમાં જે ભાષ્ય-ગાથાઓ છે એના રચનાર કપાયપ્રાભૃતકાર જ છે. (પૃ. ૧૫).

સત્તરિયાની મુદ્રિત મુદ્દિણમાં ૧સયગ, ૨સંતકમ્મ, ૩કસાયપાહુડ અને ૪કમ્મ-પયહિ-સંગહહુણીનો ઉલ્લેખ છે.

સત્તરિયા એ વાત સિદ્ધ કરતી નથી કે સ્ત્રીવેદી જીવ મરીને સમ્યગ્દર્શિઓમાં ઉત્પન્ન થાય છે (જો કે દિગંજર પરંપરાની આ નિરપવાદ માન્યતા છે.) આ સંબંધમાં મલ્લય-ગિરિસ્વરિએ મુદ્દિણ વગેરે અનેક ગ્રંથોનો ઉપયોગ કર્યો છે. (પૃ. ૧૬).

અન્ય સત્તરિયાઓ—(૧) ચંદ્રર્ષિ મહત્તરકૃત પંચસંગહુપગરણુ અંતિમ પ્રકરણની અધિકારમાંની અનેક ગાથાઓ પ્રસ્તુત છે. સત્તરિયા સાથે મળતી આવે છે, (૨) આ પગરણુની રચના પ્રસ્તુત સત્તરિયા રચાયા પાદ ધણે સમયે થઈ છે અને (૩) એના આ અંતિમ અધિકારનો આધાર પ્રસ્તુત સત્તરિયા છે એમ પ્રસ્તાવના (પૃ. ૨૦)માં ઉલ્લેખ છે. (અને એ વાસ્તવિક જણાય છે.)

દિગંજરીય પ્રાકૃત પંચસંગહુ એક ' સંગ્રહ ' ગ્રંથ છે. એમાં જીવસમાસ^૧, પ્રકૃતિ-સમુદીર્ઘન, અંધોદય સત્તચ્યુક્ત પદ, શતક અને સસેતિકા એમ પાંચ ગ્રંથોનો સંગ્રહ કરાયો છે. એનાં છેલ્લાં બે પ્રકરણો ઉપર ભાષ્ય પણ છે. આ પંચસંગહુનો આધાર લઈ, અમિતગતિએ વિ. સં. ૧૦૭૩ માં સંસ્કૃતમાં પંચસંગહુ રચ્યો છે એટલે એમાં સસેતિકા છે. (પૃ. ૨૦-૨૧)

દિગંજરીય પ્રાકૃત પંચસંગહુમાં ૭૧ ગાથાઓ છે. એમાંની ૪૦ કરતાં વધારે ગાથા સ્વેતાંજરીય સત્તરિયા સાથે મળતી આવે છે. ચૌદેક ગાથામાં પાઠભેદ છે. માન્યતા અને વર્ણનમાં ભેદને લઈને બાકીની ગાથા ભિન્ન છે (પૃ. ૨૧).

દિગંજરીય પ્રાકૃત પંચસંગહુનો પુષ્કળ ઉપયોગ ગોમ્મટસારના જીવકાંડ અને કર્મકાંડમાં કરાયો છે. કર્મકાંડમાંના બે મત આ વાતની સાક્ષી પૂરે છે કેમકે એવો ઉલ્લેખ આની સસેતિકા સિવાય કોઈ અન્ય દિગંજરીય કૃતિમાં જોવાતો નથી (પૃ. ૨૩).

ધવલા (પૃ. ૪, પૃ. ૩૧૫)માં એના કર્તા વીરસેને “ જીવસમાસવ વિં ઉત્તં ” એમ કહી “ છળ્પં ચ ગવવિહાણં ” વાળી ગાથા ઉદ્ધૃત કરી છે. આ પ્રાકૃત પંચસંગહુમાં ૧૫૬ મી ગાથા તરીકે જોવાય છે. આથી ધવલાની રચના થઈ તે પૂર્વે આ પ્રાકૃત

૧ જુઓ પત્ર ૪, પ. ૨ જુઓ પત્ર ૭ ને ૨૨. ૩ જુઓ પત્ર ૬૨. આ નામની કોઈ સ્વેતાંજરીય કૃતિ જરૂર હોવી જોઈએ એમ લાગે છે. ૪ જુઓ પત્ર ૬૧, ૬૨ ને ૬૩. ૫. જરી રીતે આને જદને પાછવ નામ અપાવાં જોઈએ; જેમકે પયહિસમુક્તિય પ્રત્યાદિ. ૬. માન્યતાભેદનાં ચાર ઉદાહરણ અપાયાં છે. જુઓ પૃ. ૨૧-૨૨.

પંચસંગ્રહનું વર્તમાન સ્વરૂપ નક્કી થઇ ગયું હતું (પૃ. ૨૪), વળી શ્વેતાંબરીય સયગની યુદ્ધિનુમાં રચના પહેલાં આ દિગંબર ગ્રંથ રચાયો છે (પૃ. ૨૪) કેમકે આ સયગ (ગા. ૯૭)ની યુદ્ધિનુમાં જે બે વાર પાદાંતરનો ઉલ્લેખ છે તે પાદાંતર દિગંબરીય પ્રાકૃત પંચસંગ્રહમાં નિમજ્જ દિગંબરપરંપરાના શતકમાંથી લઇને ઉદ્ભૂત કરાયેલ છે એમ જણાય છે (પૃ. ૨૫).

શ્વે. સયગની યુદ્ધિનુના કર્તા જે ચંદ્રધિં છે તે જ પંચસંગ્રહ પગરણના કર્તા ચંદ્રધિં મહત્તર કલાચૌ હશે. (પૃ. ૨૬). જે આ જાને એક જ હોય તો દિન પ્રાકૃત પંચસંગ્રહ ચંદ્રધિં મહત્તરના પંચસંગ્રહપગરણ કરતાં પહેલાંનો છે (પૃ. ૨૬).

ત્રેમી-અભિનંદન ગ્રંથમાં પૃ. ૪૧૭-૪૨૭માં શ્રી હીરાલાલ જૈન સિદ્ધાન્તશાસ્ત્રીનો “ પ્રાકૃત ઔર સંસ્કૃત પંચસંગ્રહ તથા उनका आधार ” નામનો લેખ છપાયો છે. આમાં પ્રારંભમાં એક અગત્યકર્તાક પ્રાકૃત અને બીજો અમિતગતિકૃત સંસ્કૃત એમ બે દિન પંચસંગ્રહમાંનાં રૂપાંબે પ્રકરણમાંથી કેટલાંક અવતરણો આપી પ્રાકૃત પંચસંગ્રહ સં. પંચસંગ્રહથી પ્રાચીન છે એમ દર્શાવાયું છે અને એથી વિપરીત માન્યતા માટે અવકાશ નથી એમ સિદ્ધ કરવા માટે ધૈવલા (પૃ. ૪, પૃ. ૩૧૫) ગત અવતરણ અપાયું છે અને જીવસ્માસાણ ને બદલે જીવસ્માસણ જોઇએ એમ સૂચવાયું છે. દિન પ્રા પંચસંગ્રહના શતક (સયગ) અને સમતિકા (સતરિ) એ બે પ્રકરણોની અંકકે ગાથા ઉપર ત્રણ ત્રણ ગાથા જેટલું ભાષ્ય (ભાસ) છે એમ અહીં કહેવાયું છે. વિશેષમાં આ જાને પ્રકરણોની રચના એ નામની શ્વે. કૃતિ ઉપરથી થયાનો સ્પષ્ટ ઉલ્લેખ કરાયો છે એટલું જ નહિ પણ જે મૂળ કૃતિઓના સંકલનરૂપ આ દિન કૃતિ છે તેનાં નામો કૃતજ્ઞતા દર્શાવવા માટે એ જ રખાયા છે એમ ઉમેરાયું છે. સારથાદ બાકીનાં પ્રકરણો પૈકી પ્રકૃતિસમુદીર્તનની રચનાનો આધાર છખંડાગમની આ નામની ચૂલિકા કે જે જડા ભાગમાં છપાઇ છે તે છે એમ કહી જીવસમાસ અને કર્મપ્રકૃતિસ્તવ એ બે પ્રકરણો છખંડાગમના ‘ અંધસ્વામિત્વ ’ અને ‘ અંધવિધાન ’ નામના બે ખંડને આધારે યોજાયાનો સંભવ દર્શાવાયો છે. અંતમાં દિ. પ્રાકૃત પંચસંગ્રહના કર્તાનું નામ જાણવામાં નથી, પરંતુ એનો સમય શક સંવત્ ૭૩૮માં પૂર્ણ કરાયેલી ધૈવલાની પહેલાંનો અને વિક્રમની પાંચમી સદીમાં થઇ ગયેલા મનાતા શિવશર્મસંસ્કૃત સયગની રચના પછીનો છે એમ કહ્યું છે.

૧. ખંભાતના લંડારની એક તાડપત્રીય પ્રતિની પુષ્પિકામાં “ કૃતિરાચાર્યશ્રી-ચન્દ્રમહાચરિતાંવરસ્ય । શતકસ્ય ગ્રંથસ્ય ॥ ” એવો જે ઉલ્લેખ છે એટલા જ ઉપરથી બે સયગ (શતક)ના ચૂલિકાર તે જ પંચસંગ્રહકાર છે એમ માનવાનું હોય તો હું એમ કરતાં જરૂર ખંચાઉં છું. આથી આ સંબંધમાં કોઇ બીજું સયગ પ્રમાણ હોય તો વિશેષજ્ઞોને એ રળૂ કરતા હું વિનવું છું.

૨ ચોથા અને પાંચમા પ્રકરણમાં ગા. ૪૭૫ ને ૫૧૮ તેમજ શ્લો. ૪૫૦ ને ૫૦૨ છે એમ અહીં ઉલ્લેખ છે.

૩ આ નામની જે શ્વે. કૃતિ છે તે તો આના આધારરૂપ નહિ હોય ?

આ પ્રમાણેના આ લેખમાં પ્રસ્તુત છે. સત્તરિયાને આધારે દિ. પ્રાકૃત પંચસંગ્રહ-સત્તરિ નામનું પ્રકરણ રચાયાનું જે સ્પષ્ટ વિધાન છે-જે નિષ્કર્ષ કદાચો છે, તેને અંગે પં. કુલચન્દ્રે ઉપર્યુક્ત પ્રસ્તાવના(પૃ. ૨૬)માં કહ્યું છે કે જ્યાં સુધી આ નિષ્કર્ષની પુષ્ટિ માટે કોઈ નિશ્ચિત પ્રમાણ નહિ મળે ત્યાં સુધી આવો નિષ્કર્ષ કાઢવો કઠણ છે, અસારે તો કેવળ એટલું જ કહી શકાય તેમ છે કે કોઈ એક સત્તરિને જોઈને બીજી રચાઈ છે.

પં. કુલચન્દ્રનું આ વિધાન તેમજ એમણે પ્રસ્તાવનામાં રજૂ કરેલી કેટલીક બાબતો સાથે હું સંમત થતો નથી એટલું જ અસારે તો કહું છું.^૧ સાથે સાથે હું એ ઉમેરું છું કે-ગાંધીમાં સાગરને સમાવવાની અફલુત કળાના ઉત્તમ નમૂનાઓ છે. સત્તરિયાની રચના છે. સયગ(જંધસયગ) અને કમ્પપયડિ પૂર્વે થઈ હશે એવો વિચાર મારા મનમાં ઉદ્ભવે છે.

અંતમાં હું એટલું સૂચવું છું કે આ વિવિધ સત્તરિયાર એક સાથે છપાવાય અને એવી રીતે સયગ માટે પણ વ્યવસ્થા થાય તો તુલનાત્મક અભ્યાસ કરનારને વિશેષતઃ અનુકૂળતા રહેશે અને તેમ યતાં કેટલીક વિવાદચરત કે સંદિગ્ધ બાબતો વિષે અંતિમ નિર્ણય રજૂ કરાય એવી પરિસ્થિતિ ઉપસ્થિત થશે

૧. અહીં હું એમને બે પ્રશ્ન પૂછું છું:—(અ) દિ. પંચસંગ્રહના ‘શતક’ પ્રકરણની રચના શાને આચારી છે ? (આ) દિગંજરીય સાહિત્યમાં સત્તરિ અને સયગ નામની સ્વતંત્ર કૃતિઓ કેમ જણાતી નથી ?

૨. દિ. પ્રા. પંચસંગ્રહમાંના આ પ્રકરણનું ભાસ(ભાગ) પણ છપાવવું ઘટે.

આંસુનો ઉપદેશ

જગતના એ પ્રસિદ્ધ પ્રવચનકાર પાસે મેં નીતિનાં અનેક પ્રવચનો સાંભળ્યાં, પણ મારા પર એ લઘ્ય ઉપદેશોની અસર જરા પણ ન થઈ.

એ ઉપદેશોની અસર મારા પર કેમ ન થઈ ? એ માટે મને અતિદુઃખ થયું અને અતિવેદનાનાં બિનાં બિનાં આંસુ ખરવા લાગ્યાં.

પણ ત્યાં તો મારા આશ્ચર્યનો પાર ન રહ્યો. ખરતાં આંસુ બોલી ઉઠ્યાં: “લોળા ! રહે છે શા માટે ? રડવાની જરૂર તો તારે કે પેલા પ્રવચનકારને ?”

મેં નમ્ર બની પૂછ્યું: “ઓ પાપને ઘેનારાં પવિત્ર આંસુઓ ! ઉપદેશક શા માટે રડે ?”

મામિક હાસ્ય કરી એ વચાં: “કારણ કે અનીતિના સિંહાસન પર બેસી, એ, નીતિનો ઉપદેશ આપે છે ! લસણનો અર્ક છાંટી, એ, શુભાચના અત્તરની વાત છેડે છે !”

અને પછી તો ખરતું છેલ્લું આંસુ સાચા મેઘોમાં ફેરવાઈ ગયું !

—ચન્દ્રપ્રભસાગર (ચિત્રભાનુ)

પ્રભુસેવાની પ્રથમ ભૂમિકા

(ડૉ. ભગવાનદાસ મનઃસુખભાઈ મહેતા, M. B.B. S.)

(અનુસંધાન પૃષ્ઠ ૧૨૨ થી ૧૩૨)

તેમજ નય શબ્દના પરમાર્થ પ્રમાણે આગળ તે આગળ વસ્તુસ્વરૂપ પ્રત્યે દોરી જાય તે નય; અને નૈગમાદિ નય પ્રકાર ઉત્તરોત્તર સૂક્ષ્મગોચર છે, એટલે આ નયનો પ્રયોગ વસ્તુના ઉત્તરોત્તર સૂક્ષ્મ ભોધરૂપ પરમાર્થ પ્રત્યે લઈ જવા માટે આત્માર્થોને અવશ્ય ઉપયોગી-ઉપકારી થઈ પડે છે. આત્માની ગુણદશારૂપ વિકાસક્રમમાં અને પ્રભુભક્તિથી પ્રાપ્ત ભાવસેવારૂપ આત્મપ્રગતિ આદિમાં નૈગમાદિ સાથે નયની સુંદર રસપ્રદ અને ભોધપ્રદ પરમાર્થ ઘટના કરી શકાય છે. શ્રીમદ્ રાજન્યદ્રવ્યોએ આ સમ નયો સ્વઆત્મા પર અદ્ભુત રીતે ઘટાવ્યા છે; તે અધ્યાત્મ નય-પરિશીલનનું ઉત્તમ ઉદાહરણ પૂરું પાડે છે.

“ એવંભૂત દષ્ટિથી ઋણુસૂત્ર સ્થિતિ કર; ઋણુસૂત્ર દષ્ટિથી એવંભૂત સ્થિતિ કર. નૈગમ દષ્ટિથી એવંભૂત પ્રાપ્તિ કર; એવંભૂત દષ્ટિથી નૈગમ વિશુદ્ધ કર. સંગ્રહ દષ્ટિથી એવંભૂત થા; એવંભૂત દષ્ટિથી સંગ્રહ વિશુદ્ધ કર. વ્યવહાર દષ્ટિથી એવંભૂત પ્રત્યે જા; એવંભૂત દષ્ટિથી વ્યવહાર વિનિવૃત્તિ કર. શબ્દ દષ્ટિથી એવંભૂત પ્રત્યે જા; એવંભૂત દષ્ટિથી શબ્દ નિર્વિકલ્પ કર. સમભિરૂઢ દષ્ટિથી એવંભૂત અવલોક; એવંભૂત દષ્ટિથી સમભિરૂઢ સ્થિતિ કર. એવંભૂત દષ્ટિથી એવંભૂત થા; એવંભૂત સ્થિતિથી એવંભૂત દષ્ટિ શમાવ. ”— શ્રીમદ્ રાજન્યદ્ર, પત્રાંક ૫૪૬.

આ સમ નયની ગહન અર્થઘટનાવાળા ઉપરોક્ત સૂત્રો પરમ આશય ગંજીર છે. આ નયસૂત્રોનો જે યત્કિંચિત્ સ્વરૂપ પરમાર્થ મને યથામતિ સમજાયો, તે પ્રસ્તુત અધ્યાત્મ નયપરિશીલનમાં સુવિચારણાર્થે પ્રાસંગિક જાણી અત્ર આપું છું.

૧. ‘ એવંભૂત દષ્ટિથી ઋણુસૂત્ર સ્થિતિ કર. ’—જેવા પ્રકારે શુદ્ધ નિશ્ચયથી આત્માની એવંભૂત શુદ્ધ સ્વરૂપ સ્થિતિ છે, તે દષ્ટિ લક્ષમાં રાખી ઋણુસૂત્રપણે-વર્તમાન પર્યાયમાં તથાપ્રકારે સ્થિતિ કર! એટલે કે વર્તમાનમાં શુદ્ધ સ્વરૂપમાં આત્મામાં સમે વર્ત. ‘ ઋણુસૂત્ર દષ્ટિથી એવંભૂત સ્થિતિ કર. ’—અને વર્તમાન પર્યાયની-ઋણુસૂત્રની દષ્ટિએ પણ જેવા પ્રકારે આત્માનું એવંભૂત શુદ્ધ નિશ્ચય સ્વરૂપ છે, તેવા પ્રકારે સ્થિતિ કર! અથવા વર્તમાન વ્યવહારરૂપ આચરણની દષ્ટિએ પણ જેવું શુદ્ધ આત્મસ્વરૂપ છે તેવી સ્થિતિ કર! શુદ્ધ સ્વરૂપસ્થ થા!

× ઇપુ પૂર્વઃ પૂર્વો નયઃ પ્રચુરભોજનઃ પરઃ પરસ્તુ પરિમિતવિષયઃ ।—શ્રી નયપ્રદીપ.

* ભુઓ શ્રી દેવન્યદ્રલોકૃત ચંદ્રપ્રભાન્વિત રતવન તથા શિવગતિ જ્વિત રતવન.

૨. 'નૈગમ દૃષ્ટિથી એવંભૂત પ્રાપ્તિ કર.'—નૈગમ દૃષ્ટિથી એટલે કે જેવા પ્રકારે ચૈતન્યવ્રક્ષણથી આત્મા લોકપ્રસિદ્ધ વ્યવહારથી વ્યવહારાય છે, તે દૃષ્ટિથી—તે દૃષ્ટિ લક્ષમાં રાખી એવંભૂત શુદ્ધ ચૈતન્યસ્વરૂપે રિયતિ કર! અથવા નૈગમ એટલે જેવા પ્રકારે વીતરાગ ભક્તિ, વૈરાગ્ય આદિ મોક્ષસાધક વ્યવહાર લોકપ્રસિદ્ધ છે, તે દૃષ્ટિથી એવંભૂત એટલે કે જેવા પ્રકારે આત્મસ્વરૂપ છે તેવા પ્રકારે થા! આ લોકપ્રસિદ્ધ વ્યવહાર આચરીને પણ નિરંતર એવંભૂત-યથોક્ત આત્મસ્વરૂપ પામવાનો જ લક્ષ રાખ! 'એવંભૂત દૃષ્ટિથી નૈગમ વિશુદ્ધ કર.'—અને એવંભૂત દૃષ્ટિથી એટલે સાધ્ય એવા શુદ્ધ આત્મસ્વરૂપને નિરંતર લક્ષમાં રાખી નૈગમથી ચૈતન્યવ્રક્ષણ આત્માને વિશુદ્ધ કર! અથવા લોકપ્રસિદ્ધ મોક્ષસાધક વ્યવહારને વિશુદ્ધ કર!

૩. 'સંઘ્રહ દૃષ્ટિથી એવંભૂત થા.'—સામાન્યગ્રાહી એવા સંઘ્રહ નયની દૃષ્ટિથી એવંભૂત થા! સંઘ્રહનયની દૃષ્ટિની અપેક્ષાએ સર્વ જીવસત્તાથી સિદ્ધ સમાન છે. 'સર્વ જીવ છે સિદ્ધ સમ,'—આ દૃષ્ટિ લક્ષમાં રાખી એવંભૂત થા! અર્થાત્ જૈમ આત્મસ્વરૂપ છે તેવી રિયતિને પામેલો થા! એવો સ્વરૂપસ્થ થા! 'એવંભૂત દૃષ્ટિથી સંઘ્રહ વિશુદ્ધ કર.'—એવંભૂત અર્થાત્ જેવું યથારિયત શુદ્ધ સકળ આત્મસ્વરૂપ છે, તેવી દૃષ્ટિથી—તે અપેક્ષા દૃષ્ટિસન્નુષ રાખી સંઘ્રહ અર્થાત્ જે પોતાની સ્વરૂપસત્તા છે તે વિશુદ્ધ કર! એટલે કે શુદ્ધ નિશ્ચય સ્વરૂપ લક્ષમાં રાખી તેને અનુકૂળ શુદ્ધ વ્યવહારનું એવું અનુદાન કર, કે જેથી કરીને—જે સાધનવડે કરીને તે એવંભૂત આત્મારૂપ સાધ્ય સિદ્ધ થાય.

૪. 'વ્યવહાર દૃષ્ટિથી એવંભૂત પ્રત્યે જા.'—વ્યવહાર દૃષ્ટિથી એટલે પરમાર્થ-સાધક વ્યવહાર દૃષ્ટિથી એવંભૂત પ્રત્યે જા! શુદ્ધ સ્વરૂપ પ્રત્યે જા! કારણ કે સર્વ વ્યવહાર-સાધનનું એક જ સાધ્ય સ્વરૂપસિદ્ધિ છે. 'એવંભૂત દૃષ્ટિથી વ્યવહાર વિનિવૃત્તિ કર.'—એવંભૂત નિશ્ચયરૂપ શુદ્ધ સ્વરૂપ દૃષ્ટિ લક્ષમાં રાખી વ્યવહાર વિનિવૃત્તિ કર! એવી ઉત્તરોત્તર ચઢતી આત્મદશા ઉત્પન્ન કરતો જા, કે જેથી પછી વ્યવહાર-સાધનની વિનિવૃત્તિ થાય, અપેક્ષા ન રહે. (કારણ કે સમસ્ત વ્યવહાર નિશ્ચયની સિદ્ધિ માટે છે, તેની સિદ્ધિ થતી જાય છે, તેમ તેમ વ્યવહારની નિવૃત્તિ થાય છે.)

૫. 'શબ્દ દૃષ્ટિથી એવંભૂત પ્રત્યે જા.'—શબ્દદૃષ્ટિથી એટલે આત્મા શબ્દના ખરેખરા અર્થમાં એવંભૂત-શુદ્ધ આત્મસ્વરૂપ પ્રત્યે જા! દાખલા તરીકે-ગ્ન-દર્શન-ચારિત્ર પ્રત્યે ગમન-પરિણમન કરે તે આત્મા, એમ 'આત્મા' શબ્દનો અર્થ છે. આ શબ્દના યથાર્થ અર્થરૂપ દૃષ્ટિ લક્ષમાં રાખી એવંભૂત પ્રત્યે જા! શુદ્ધ આત્મસ્વરૂપને પામ! 'એવંભૂત દૃષ્ટિથી શબ્દ નિર્વિકલ્પ કર.'—એવંભૂત-શુદ્ધ સ્વરૂપલક્ષી દૃષ્ટિથી શબ્દને-યથાર્થ અર્થરૂપ 'આત્મા' નામધારી શબ્દને નિર્વિકલ્પ કર! અર્થાત્ 'આત્મા' સિવાય જ્યાં બીજે કાંઈ પણ વિકલ્પ વર્તતો નથી એવો કર! નિર્વિકલ્પ આત્મધ્યાનને-શુદ્ધધ્યાનને પામ!

૬. 'સમસિદ્ધ દૃષ્ટિથી એવંભૂત અવલોક.'—સમસિદ્ધ-નિશ્ચય સ્વરૂપની

સાધનામાં સમ્યક્ષણે અભિરૂઢ-અતિ ઊંચે ચઢેલ, ઉચ્ચ ગુણસ્થાન સ્થિતિને પામેલ એવી દૃષ્ટિથી, એવંભૂત એટલે જેવા પ્રકારે મૂળ શુદ્ધ આત્મસ્વરૂપ છે તે અવલોક ! જો ! કારણ કે સમભિરૂઢ સ્થિતિવાળાને પ્રત્યક્ષ પ્રગટ એવંભૂત આત્મદર્શન-કેવલદર્શન થાય છે. ‘એવંભૂત દૃષ્ટિથી સમભિરૂઢ સ્થિતિ કર.’ એવંભૂત-શુદ્ધ આત્મસ્વરૂપ સ્થિતિની દૃષ્ટિથી સમભિરૂઢ-આત્મસ્વરૂપમાં સમ્યક્ષણે અત્યંત આરૂઢ, એવી પરમ યોગદશાસંપન્ન સ્થિતિ કર ! સ્વરૂપારૂઢ થા ! યોગારૂઢ સ્થિતિ કર !

૭. ‘એવંભૂત દૃષ્ટિથી એવંભૂત થા.’—એવંભૂત દૃષ્ટિથી-શુદ્ધ આત્મસ્વરૂપ સ્થિતિની દૃષ્ટિથી-લક્ષમાં રાખી એવંભૂત થા ! અર્થાત્ શુદ્ધ આત્મસ્વરૂપમાં જેણે સ્થિતિ કરી છે એવો સ્વરૂપસ્થિત થઈ જા ! ‘એવંભૂત સ્થિતિથી એવંભૂત દૃષ્ટિ શમાવ.’ અને આવા પ્રકારે એવંભૂત સ્થિતિથી-ન્યથાસ્થિત શુદ્ધ આત્મસ્વરૂપમાં સ્થિતિથી એવંભૂત અર્થાત્ આત્મસ્વરૂપ સ્થિતિની દૃષ્ટિ શમાવ ! અર્થાત્ શુદ્ધ આત્મસ્વરૂપ જે તહાને સાધ્ય, ખ્યેય, લક્ષ હવું, તે શુદ્ધ સહજાત્મસ્વરૂપમાં તો તું હવે સ્થિત થઈ ચૂક્યો છે, એટલે હવે જૂઠી એવી એવંભૂત દૃષ્ટિ રહી નથી. દૃષ્ટિ અને સ્થિતિ બંને એકરૂપ-એકાકાર થઈ ગયા છે, એકમેકમાં સમાઈ ગયા છે, તન્મય થઈ ગયા છે; એટલે હવે એવું અલગ-જુદું ગ્રહણ કરવાપણું રહ્યું નથી, ‘દૃષ્ટિ પ્રમાણે સૃષ્ટિ’ તે ઉત્પન્ન કરી દીધી છે, માટે હે પરંબ્રહ્મા ! હવે તે એવંભૂત દૃષ્ટિને પણ સમાવી દે, કારણ કે તે તું જ છે. દૃષ્ટિ અને સ્થિતિની એકરૂપતારૂપ, પરમ સિદ્ધિ અભેદરૂપ, પરમ નિશ્ચયરૂપ તે જ પરમ યોગદશાને તું પામ્યો છે.

પ્રત્યાદિ પ્રકારે અત્ર પ્રસંગથી અધ્યાત્મ નય પરિશીલનનું દિગ્દર્શન કરું. હવે અધ્યાત્મહેતુ પરિશીલનનો ક’ઈક વિચાર કરીએ. સાધ્યને અવિનિભાવી, એટલે સાધ્યને સાધ્યા વિના ન રહે-અવશ્ય સાધે જ તે હેતુ કહેવાય છે, નિજ અધ્યાત્મહેતુ સ્વરૂપની સાધક અધ્યાત્મક્રિયાના સાધનભૂત હેતુનું પરિભાવન કરવું તે પરિશીલન અધ્યાત્મ હેતુ પરિશીલન. જેમકે-સત્ સાધ્ય લક્ષમાં રાખી, સત્ સાધન સેવે, તો સત્સિદ્ધિ થાય. શુદ્ધ આત્મસ્વરૂપનો નિરંતર લક્ષ્ય રાખી, શુદ્ધ આત્મસાધન સેવે, તો શુદ્ધ આત્મસિદ્ધિ થાય. અર્થાત્ સત્ એવા આત્મસ્વરૂપનો અવંચક યોગ-યોગાવંચક* સાધી, તે આત્મસ્વરૂપની સાધક એવી સત્ અવંચક યોગ ક્રિયા-ક્રિયાવંચક કરે, તો શુદ્ધ આત્મસિદ્ધિરૂપ સત્ અવંચકની પ્રાપ્તિ થાય. આ ઉપરાંત આ પરમાર્થ ક્ષતિ થાય છે કે યોગસાધન કરવા ઇચ્છતા આત્માર્થી સાધકે એટલું અવશ્ય ગવેવા યોગ્ય છે કે આપણે જે આ સાધન સેવીએ છીએ તે ખરેખર મોક્ષહેતુરૂપ થઈ પડે છે કે કેમ ? હજી આત્મસિદ્ધિરૂપ સાધ્ય મધ્યખિન્દુ પ્રત્યે લાઇ જાય છે કે કેમ ? સાધ્ય લક્ષ્યખિન્દુ ચૂકી જઈ, લક્ષ્ય વિનાના ખાણી પેડે, આ મ્હારા યોગ-ક્રિયા-ક્રિય વંચક તો નથી થઈ પડતાને ? અવંચક જ રહે છે ને ? (અપૂર્ણ)

* યોગાવંચક, ક્રિયાવંચક ને ક્રિયાવંચકનું વિશેષ સ્વરૂપ સમજવા માટે જુઓ આ લેખક વિવેચિત કરેલ યોગદૃષ્ટિસમુચ્ચય પૃ. ૧૫૮ થી ૧૬૪.

પુસ્તકોની પહોંચ

દ્વાદશારનયચક્રમ્ ભાગ ત્રીજો—સંપાદક આચાર્યશ્રી વિઞ્વલખિવસુરીશ્વરજી મહારાજ. પ્રકાશક—ચંદ્રલાલ જમનાદાસ શાહ-જાણી. કિંમત-રૂ. ૬)

દ્વાદશારનયચક્રમ્ ગ્રંથનો ખીજો ભાગ પ્રસિદ્ધ થયેલ અમને મળ્યો છે. તે સાભાર સ્વીકારવામાં આવે છે. આ ગ્રંથના પહેલા ભાગના સ્વીકાર વખતે અમે ટૂંક સમાલોચના કરેલ છે જે પુસ્તક ૬૫, સં. ૨૦૦૫ના અંકમાં પાને ૯૫ મેં પ્રસિદ્ધ થયેલ છે. ગ્રંથમાં નવના આર આરાની કલ્પના કરી તેનું ન્યાયની ભાષામાં વિવરણ કરેલ છે. પહેલા ભાગમાં પ્રથમના બે આરા વિધિ અને વિધિવિધિનું વર્ણન છે. આ ખીજા ભાગમાં ત્યારપછીના ચાર આરા-વિધિઉભયમ્, વિધિનિયમ્, ઉભયમ્ અને ઉભયવિધિનું વર્ણન છે. શરૂઆતમાં આચાર્યશ્રીએ ગ્રંથના આ ખીજા ભાગનું ટૂંકમાં વકતવ્ય સંસ્કૃતમાં લખેલ છે. જેમાં આપીના છ આરા ટૂંક સમયમાં છપાઇને બહાર પડશે, એવી ભાવના દર્શાવેલ છે. ત્યારપછી વિસ્તારથી વિષયક્રમ અતાવ્યો છે, જેથી જાણુવા માટે કોઈપણ તેમાં સંકળાયેલ વિષય સહેલાઈથી મળી શકે તેમ છે. ગ્રંથ અપૂર્વ છે, તેના વિશે અમારા ટૂંકા વિચારો અમે પ્રથમ ભાગના સ્વીકાર વખતે દર્શાવેલ છે. પહેલા ભાગની સમાલોચનામાં લખ્યા પ્રમાણે ત્રીજો છેવટનો ભાગ પ્રસિદ્ધ થાય તે વખતે આખા ગ્રંથની પ્રસ્તાવના આચાર્ય મહારાજશ્રી પોતે તૈયાર કરે અથવા આવા ગ્રંથોના જ્ઞાતા કોઈ સમર્થ વિદ્વાનને હાથે તૈયાર કરાવવામાં આવે તે ઇચ્છતા જેવું છે, બની શકે તો હિંદી ભાષામાં આવી પ્રસ્તાવના લખાવી જોઈએ.

યોગવિન્દુ—પ. યુ. આચાર્યશ્રી હરિભદ્રસૂરીશ્વરજીકૃત તથા આ. શ્રી શુદ્ધિસાગરસૂરિજીના વિવેચન સહ લેખક આચાર્યશ્રી ઋદ્ધિસાગરજી મહારાજ. પ્રકાશક શા. ભોગીલાલ અમથાલાલ વખારીયા-વિજાપુર. મૂલ્ય રૂ. પાંચ. આ ગ્રંથ યોગશાસ્ત્રનો એક અપૂર્વ ગ્રંથ છે. પાતંજલ યોગદર્શનનો જૈન દૃષ્ટિએ સમન્વય મૂળ ગ્રંથકાર હરિભદ્રસૂરીશ્વરજીએ કરેલ છે. યોગદૃષ્ટિસમુચ્ચય અને યોગખિન્દુ બધા મોક્ષાર્થીએ વાંચવા, વિચારવા અને જીવનમાં ઉતારવા જેવા સ્વાધ્યાયના ગ્રંથો છે. ઋદ્ધિસાગરસૂરિજીએ સુવિસ્તૃત વિવેચન કરી ગુર્જરભાષાના વાંચકોને અધ્યાત્મ સંબંધી સુંદર સામગ્રી પૂરી પાડી છે. પ્રયાસ પ્રશંસનીય છે.

શ્રમણ ભગવાન મહાવીર (વો. ૩ જી) ગણધરવાદ. મુનિશ્રી રત્નપ્રભવિજયજી સંપાદિત આ ગ્રંથ છપાવનાર શ્રી જૈન સિદ્ધાંત સોસાયટી, પાંજરાપોળ ઉપાશ્રય—અમદાવાદ. કિંમત રૂ. ૧૦) હિંદુસ્તાનમાં.

આ ગ્રંથ પ્રથમ ૧૯૪૨માં છપાયો હતો તેમાં થોડોઘણો ફેરફાર કરી સન ૧૯૫૦માં પુનઃછપાવવામાં આવ્યો છે. ક્ષમાશ્રમણ શ્રી જિનભદ્રગણિએ શ્રી ભદ્રબાહુસ્વામીએ રચેલ આવશ્યક સૂત્રની નિયુક્તિ ઉપર માગધીમાં લાખ્ય રચેલ છે. અને તેના ઉપર સંસ્કૃતમાં મતધારી શ્રી હેમચંદ્રસૂરિજીની ટીકા છે. સદરહુ નિયુક્તિ, લાખ્ય અને સંસ્કૃત ટીકા સાથે ગણધરવાદવાળો ભાગ આ ગ્રંથમાં છપાયો છે. અને અંગ્રેજીમાં તેનું ભાષાંતર કરવામાં આવેલ છે. આખો ગ્રંથ અંગ્રેજી ભાષા જાણનારને વાંચવા જેવો છે. ગણધરવાદમાં જૈન

દર્શનના આત્મા, કર્મ વિગેરે દાર્શનિક વિષયોનું દલીલો સાથે ન્યાયનાં ભાષામાં સમર્થન કરવામાં આવેલ છે. પુસ્તક ગ્રહર લાઘ્યેરી, કોલેજો, પાઠશાળાઓમાં વસાવવા જેવું છે. આપણા મુનિ મહારાજો આવા પુસ્તકો સંપાદિત કરવા અને તે દ્વારા જ્ઞાન તરવરનાનો સ્વદેશ અને પરદેશમાં પ્રચાર કરવા જે પ્રયાસ કરે છે તે રતુત્ય છે.

સિરિજંબૂસ્વામિચરિતમ્ (પ્રતાકાર)—પ્રાકૃત ભાષામાં આ ચરિત્રનું ગૂંથન કરવામાં આવ્યું છે. શ્રી જંબૂસ્વામીના ચરિત્રને લગતા અનેક ગ્રંથો છે, પરંતુ આ પ્રાકૃત રચના વિશિષ્ટ પ્રકારની છે, તેમજ તેમાં આવતા પ્રસંગો પણ અસૌકીક છે. સંપાદક-પંન્યાસ શ્રી હુર-ધરવિજયજી મહારાજ છે. મૂલ્ય રૂ. ૧-૪-૦. અમારી સભામાંથી મળી શકશે. સભાને મુનિશ્રી કૃતિકારવિજયજીના સ્મરણાર્થે તેમના સંસારી ગ્રંથુ ગાંગલભાઈ કરમશી તરફથી ભેટ મળી છે.

શ્રીપાદિકસૂત્ર-વૃત્તિ (પ્રતાકાર)—સંશોધક અને સંપાદક-આચાર્યશ્રી ચંદ્ર-સાગરસુરિજી મહારાજ. આર્થિક સહાયના પ્રેરક આચાર્યશ્રી વિજયભક્તિસુરિજી મહારાજ. પ્રકાશક-ચરાનિવાસી શેઠ છોટાલાલ સંપ્રીતચંદ્ર. ટીકાકાર શ્રી યશોદેવસુરિજી આ કૃતિ વિ. સં. ૧૩૨૭ માં રચી છે. સંધુ-સાધ્વીઓને અભ્યાસ માટે આવશ્યક ગ્રંથ છે.

સિરિવિજયચંદ્રકેવલિચરિયમ્ (પ્રતાકાર)—સંપાદક-મુનિરાજ શ્રી શુભકર-વિજયજી. પ્રાપ્તિસ્થાન કેશવલાલ પ્રેમચંદ કંસારા, ડે. યજ્ઞરમાં-ખંભાત. આ ચિત્રનામે છ આનાના રસોપ મોકલનારને ભેટ મોકલવામાં આવે છે. પ્રાકૃત ભાષામાં શ્રી વિજયચંદ્ર કેવલીનું ચરિત્ર રોચક ભાષામાં વર્ણવવામાં આવેલ છે. અષ્ટપ્રકારી પૂજા પર, વિવિધ કથાઓ આપવામાં આવી છે. પ્રયાસ પ્રશંસનીય છે. પ્રતાકાર પાના આશરે ૫૦ છે.

શ્રીનમસ્કાર મહાત્મ્યમ્ (પ્રતાકાર)—શ્રીસિદ્ધસેનાચાર્યજીની આ કૃતિના સંપાદક પંન્યાસશ્રી કાંતિવિજયજી મહારાજ છે. આ પ્રકારના આ લઘુ ગ્રંથમાં નમસ્કાર મહા-મંત્રનું માહાત્મ્ય અપૂર્વ રીતે દર્શાવવામાં આવ્યું છે. મૂલ્ય દશ આના. પ્રાપ્તિસ્થાન શ્રી કેશરિપાઠ જ્ઞાનમંદિર-પાટણ.

ક્રષિમળ્લસ્તવપ્રકરણમ્ (પ્રતાકાર)—પ્રકાશક-પૂ. પંન્યાસશ્રી ભક્તિવિજયજી ગણિવરના સદુપદેશથી જ્ઞાન સંઘ-રાંધેળ. સંપાદક-પં. શ્રી માનવિજયજી મહારાજ તથા પં. શ્રી કાંતિવિજયજી મહારાજે આ પ્રકરણનું સંપાદન સુંદર કર્યું છે. શ્રી ક્રષિમળ્લસ્તવ પ્રકરણની ગાથા ૧૬૨ છે. પ્રતાકાર પાના ૭૦નીશ છે. સાથે અવચૂરે પણ આપવામાં આવી છે. કીંમત છ આના. પ્રાપ્તિસ્થાન સંઘવી વાડીલાલ ધુરાભાઈ-રાંધેળ.

વીરકથામૃત (ભાગ ૧ લો)—શ્રી લાધાજીસ્વામીસ્મારક ગ્રંથમાળાનો મણકો ૩૯ મો. સંગ્રહકાર સ્વ. કવિશ્રી મહારાજશ્રી વીરજીસ્વામી, સંપાદક-શાંતમૂર્તિ મુનિશ્રી રૂપચંદ્રજી સ્વામી, પ્રાપ્તિસ્થાન કાંતિલાલ વૃજલાલ શેઠ-લીંબડી. મૂલ્ય રૂ. દોઢ. કાઉન સોળ પેજ સાદજતા ૨૨૫ પૃથના આ પુસ્તકમાં ટૂંકી ટૂંકી ૧૩૫ કથાઓ સુંદર અને ઓમક ભાષામાં આપવામાં આવી છે. દરેક કથાની નીચે તેનો સાર સંક્ષિપ્ત રીતે આપવામાં આવ્યો છે. એકંદર પ્રયાસ પ્રશંસનીય છે.

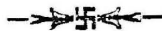
ધર્મસિંહ મંત્રીનો રાસ અને શિવબોધ—સંપાદક-શાંતમૂર્તિ શ્રી રૂપચંદ્ર સ્વામી, ચૌદ દાળમાં, કર્તા ૨૧. કવિ શ્રી વીરજીસ્વામીએ પોતાની વિદ્વતા દર્શાવવા સાથે ઉપદેશક વસ્તુ રજૂ કરી છે. કૃતિ સારી છે. આ રાસની પાછળ શિવબોધમાં ટૂંકા ટૂંકા ઉપદેશક વાક્યોનો સારો સંગ્રહ કરવામાં આવ્યો છે. પોરતના બે આના મોકલવાથી શેઠ કાંતિલાલ વજલાલ, ઝાલીયાપુરા, જીંજીડીથી ભેટ તરીકે મળશે.

શ્રી તપા-ખરતરભેદ:—પ્રકાશક-શ્રી મુક્તાબાઈ જ્ઞાનમંદિર-ડભોઇ. શ્રી આત્મ-કમલ-દાન-પ્રેમ-જૂસુરિજી જૈન ગ્રંથમાળા નં. ૧૬ કિંમત રૂ. ૨-૦-૦ પેજ્ઞ ૧૭૬. ભાષાકાર આ. શ્રી વિજયજૂસુરિએ પ્રવાસ સુંદર કર્યો છે. આ પુસ્તકમાં તપગચ્છ અને ખરતરગચ્છ વચ્ચે જે મતાંતર છે તેનું વર્ણન દર્શાવવામાં આવ્યું છે.

શ્રી જ્ઞાનસાર—રોપવ્રજાપાર્થના અનુવાદ સદિત મૂળ કર્તા-ન્યાયાચાર્ય શ્રીમદ્ ઉપાધ્યક્ષો વિજયજી મહારાજ. સંપાદક-પંડિત ભગવાનદાસ દરખચંદ. પ્રકાશક-શ્રી જૈન પ્રાચ્ય વિદ્યાભવન-અમદાવાદ. આ ગ્રંથની આ બીજી આવૃત્તિ છે, કિંમત બે રૂપિયા. આ છુકમાં ૩૨ અષ્ટકો છે. દરેક અષ્ટકમાં આઠ આઠ શ્લોકોની રચના ઉપાધ્યાયજી મહારાજે કરી છે, જેનો આ અનુવાદ સંપાદક મહારાજે સુંદર રીતે કરેલો છે. દરેક અષ્ટકના મૂળના શ્લોકો તેની નીચે શબ્દાર્થ અને તે પછી સંક્ષેપના પૂરક વિશેષાર્થ આપી અભ્યાસીઓ માટે સરલતા કરી આપી છે. પૃષ્ઠ આશરે ૨૪૫૦. અમારી સલામાંથી મળી શકશે.

નવપદ આરાધનવિધિ:—સંપાદક-પૂ પંન્યાસ શ્રી કનકવિજયજી ગણિતર. પ્રાપ્તિ-સ્થાન: સોમચંદ ડી. શાહ-પાલીતાણા. સોળ પેજ ૧૬૦ પેજ, મૂલ્ય ૧-૪-૦ નવ દિવસનો નવપદ આરાધનનો વિધિ, નવપદનાં ચૈત્યવંદન, સ્તવન, થોથો, નવપદ મહિમા વર્ણન, રનાવપૂજા, નવપદ પૂજા તેમજ અન્ય વિવિધ તથોની આરાધન વિધિનો સુંદર સંગ્રહ કર્યો છે. જોળીનું આરાધન કરનાર આત્માઓને ધરમાં વસાવવા જેવું છે. સાથે નવપદ ભગવંતનાં માહાત્મ્ય પર 'શ્રીપાત્ર ચરિત્ર' ટૂંકમાં સરળ ભાષામાં સંક્ષિપ્ત કરીને મૂક્યું છે.

જિનેન્દ્ર કાવ્ય વિભાગ:—(ભા. ૧૯૦.) શ્રી જૈન ધાર્મિક શિક્ષણ સંઘ-મુંબઈદ્વારા આ પ્રકાશન કરવામાં આવ્યું છે. આ વિભાગમાં ધાર્મિક પાઠશાળાઓના અભ્યાસક્રમને ઉપયોગી વસ્તુઓ દાખલ કરવામાં આવી છે. સંપાદક-શ્રી ધીરજલાલ ટેકરશી શાહ. મૂલ્ય આઠ આના. ધાર્મિક શિક્ષણ સંઘની સાથે સંકળાએલ મુંબઈની પાઠશાળાઓ તથા પરાઓની પાઠશાળાઓમાં આ અભ્યાસક્રમ ચલાવવામાં આવે છે. ધીમે ધીમે આ શિક્ષણ સંઘ પોતાનું કાર્યક્ષેત્ર વધારતું જાય છે. આ વિભાગનો બીજો વિભાગ પણ પ્રકાશિત કરવામાં આવનાર છે. આ ભાગની વિશિષ્ટતા એ છે કે-મધ્યા સ્તવનો વગેરેના શબ્દાર્થો તથા સામાન્ય સમજુતી પણ આપવામાં આવી છે, જેથી અભ્યાસકર્તા સરલતા રહે. પાઠશાળાઓમાં પ્રચાર કરવા લાયક છે. રવીન્દ્ર પોપટલાલ સીરીઝ તરીકે ગાંધી પોપટલાલ દરગોવાઈદાસ તરફથી આર્થિક સહાય મળવાથી પડતર કિંમતે આપવામાં આવે છે.

નવું પ્રકાશન

તરતજ મગાવો

પ્રભાવિક પુરુષો : : ભાગ ત્રીજો

લેખક: શ્રી મોહનલાલ દીપચંદ ચૌકસી

શ્રી મોહનલાલભાઈની કથા-સાહિત્ય અંગેની કલમથી “શ્રી જૈન ધર્મ” પ્રકાશ “ના વાચકો અજ્ઞાત નથી. તેમની કસાયેલી કલમથી આજ પૂર્વે પ્રભાવિક પુરુષો ભાગ ૧-૨ પ્રકાશિત થઈ ગયેલ છે અને તેના સુંદર ઉપાડ થયો છે તેવી જ રસિક કલમથી, સાદી ને સુરોચક ભાષામાં આ ત્રીજો ભાગ આલેખવામાં આવ્યો છે.

પૂર્વેના બંને ભાગ પછીની હકીકત આ પુસ્તકમાં વણી લેવામાં આવી છે; એટલે પૂર્વધર ત્રિપુટીમાં આચાર્ય સંભૂતિવિજય, શ્રી ભદ્રાબાહુ-સ્વામી અને દશ પૂર્વના જ્ઞાતા, ચોરાશી ચોવીશી પર્યંત અમર નામધારી મુનિશ્રી સ્થૂલભદ્ર, સમ્રાટ ત્રિવેણીમાં સમ્રાટ ચંદ્રગુપ્ત, સંપ્રતિ અને ખારવેલ અને બંધવબેલડીમાં શ્રી આચાર્ય મહાગિરિ અને શ્રી આચાર્ય મુહસ્તિસૂરિનાં રસ-ભરપૂર કથાનકો છે.

સુંદર ત્રિરંગી જેકેટ, પાકું બાઈડીંગ, કાઉન સોળ પેશ સાઈઝના પૃષ્ઠ આશરે સાડા ત્રણસો છતાં મૂલ્ય માત્ર રૂપિયા સાડા ત્રણ.

તમારી નકલ માટે આજે જ લખી નાખો:—

શ્રી જૈન ધર્મ પ્રસારક સભા—ભાવનગર.

શ્રી પાર્શ્વનાથ પંચકલ્યાણક પૂજન.

[નવી આવૃત્તિ-અર્થ સાથે.]

સભા તરફથી ઉપરોક્ત પૂજન બહાર પડેલ, તે ઘણા સમયથી શીલકમાં ન હોવાથી તેની આ સુધારેલી નવી આવૃત્તિ બહાર પાડવામાં આવી છે. પૂજનના અર્થે સ્વ. શ્રી કુંવરજીભાઈનો લખેલ હોવાથી સમજવામાં ઘણી જ સરલતા રહે છે.

કિંમત પાંચ આના. પોસ્ટેજ અલગ.

લખો.

શ્રી જૈન ધર્મ પ્રસારક સભા—ભાવનગર.

શ્રી પર્વતિયિ સ્તવનાદિ સમુચ્ચય

દરેક પર્વ તિથિઓના, વીશ સ્થાનક, નવપદ, ચોવીશે તીર્થંકરો, પર્યુષણ તથા મહાસ્તવના ચૈલવંદન, સ્તવન તથા સન્ન્યાય વિગેરેનો અનુપમ સંગ્રહ. પાકું કપડાનું બાઈડીંગ અને પાંચશે લગભગ પૃષ્ઠ હોવા છતાં મૂલ્ય માત્ર રૂપિયા ત્રણ, પોસ્ટેજ અલગ.

લખો:—શ્રી જૈનધર્મ પ્રસારક સભા—ભાવનગર.